

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE SCHATTEN VAN DE NEVADA

15 cent.

„Jij volgt me, Brand,” sprak Raffles.

No. 1274.

NIEUWE SERIE

De Schatten van de Nevada

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES WIL REIZEN.

Raffles lag lang uitgestrekt, met zijn lange, kaarsrechte beenen zoover hij maar kon voor zich uitgestoken in een van die gemakkelijke stoelen, van rundleder gemaakt, waarin men als het ware wegzinkt.

Hij zat in de goed voorziene bibliotheek van zijn huis in de Cromwell Road en op een paar meters van hem zat Brand, zijn onafscheidelijke vriend, zijn tweede ik, verdiept in de lezing van een avondblad.

Dat hij er in verdiept was, is eigenlijk niet volkomen juist, want nu en dan keek hij tersluiks langs het blad heen naar Raffles, die een oud, in perkament gebonden boek in de handen hield, waarin hij blijkbaar tot dusverre had zitten lezen, maar dat nu op zijn knieën lag, terwijl hij het ter nauwernood voor afglijden behoeftte.

Het kon omstreeks negen uur in den avond zijn, en de beide vrienden hadden zooeven zeer eenvoudig thuis gedineerd, waarbij de trouwe James Henderson tegelijkertijd als kok en als bediende had gefungeerd.

Op het oogenblik was hij bezig, een groote auto schoon te maken in de garage, die zich achter in den vrij grooten tuin bevond, en men hoorde door het geopende raam zijn schelle fluitstem, waarmede hij een populair liedje ten gehore bracht.

Bijna drie kwartier geleden waren ze van

tafel opgestaan, en hadden zich naar dit vertrek begeven, zonder een bepaald doel.

Brand had zich voorzien van het laatst uitgekomen blad, en Raffles had het eerste het beste boek uit een van de reusachtige kasten genomen, en was er mee in den gemakkelijken stoel neer gevallen.

Er waren in al dien tijd zeker geen vier woorden gewisseld, toen Raffles plotseling vroeg:

— Mag ik weten waarom ik zoozeer je belangstelling gaande maak, Brand?

De jongeman liet met een beweging van schrik en verbazing zijn krant zakken, en stotterde:

— Hoe kom je daarbij? Hoe kun je dat weten?

— Je ontloopt mijn vraag! En als je niet wilt, dat je gebaren verrast worden, dan moet je ook zorgen, dat je op een andere plaats gaat zitten, en niet zoo, dat ik je aanminnige wezens-trekken weerspiegeld kan zien in een van de glazen kastdeuren. Nu?

— Wel — ik wilde mij nu en dan maar eens overtuigen, dat je er nog was! zeide Brand half lachend, half verlegen.

— Vind je dat ik een beetje stil ben?

— Om je de waarheid te zeggen — ik geloof dat je je geweldig verveelt!

— Het is een weinig sterk uitgedrukt, maar

het scheelt toch niet veel! Ik ben in een landerige bui, ik geef het volmondig toe!

— Wat lees je daar?

— O, het is op zichzelf belangwekkend genoeg! Het is een deel van de Spaansche geschiedenis! Versta mij wel, het werd in het jaar 1650 uitgegeven! Verder dan dat jaar gaat die geschiedenis dus niet, en toch telt dit werk, dat ik destijds te Barcelona met vijfduizend harde peseta's heb moeten betalen, niet minder dan zeven dikke deelen! Het is zeer opwindende lectuur, nu en dan! Weet je wat het vermakelijke is? Dat de geschiedenis van de wereld zich onder zulk een sterk afwijkenden gezichtshoek aan ons voordoet, al naarmate van de natie, waartoe we behooren! Zoo geven de Spanjaarden een geheel andere lezing van den strijd met de Nederlanden, dan bijvoorbeeld Ten Brink of Wagenaar het doen!

— Dat is ook vrij duidelijk! hernam Brand. Ik kan je nog een veel recenter voorbeeld geven van tweeërlei beschouwingswijze! Want tijdens den grooten wereldoorlog is er, goed beschouwd nooit een verliezende partij geweest. Van 1 Augustus 1914, tot 19 November 1918 toe! Wanneer men de bulletins las, hadden alle oorlogvoerende partijen gewonnen, het onderwerp bleef hetzelfde, en alleen de taal was anders! In het Duitsch heette het „Glänzender Sieg” en in het Fransch „Grande Victoire”.

— En hoe noemen wij het, Brand? vroeg Raffles glimlachend.

— O, wij noemden het „Business as usual”, antwoordde Brand droogjes.

— Nu, de Spanjolen zijn al niet anders dan de bewoners van andere landen! Zij erkennen ten hoogste, dat het in 1598 met hun Armada zeer droevig is afgelopen — maar dat lag volstrekt niet aan de dapperheid van de Engelsche matrozen en van de Hollandsche kameraden, onder gemeenschappelijk bevel van kapitein Brake — maar dat lag alleen en uitsluitend aan den verschrikkelijken storm, die de ongelukkige Onoverwinnelijke Vloot op de Schotsche kust zoo verschrikkelijk teisterde. Jij en ik, en iedere Hollander en iedere Brit zijn het er vrijwel over eens, dat de Spaansche aanvoerder van die 160 schepen, van het allergrootste model, met een totale bemanning van 26000 koppen, niets meer of minder dan een prul was, en volkomen ongeschikt voor zijn taak!

Raffles klopte even op het in perkament gebonden boek dat op zijn knieën lag, en vervolgde toen glimlachend:

— Maar deze brave geschiedschrijver noemt Medina-Sidonia, den Spaanschen Schout-bij-nacht, een held en een knappen kop, die alleen maar moest bukken voor het geweld der Natuur!

Raffles had het oude boek weer ter hand ge-

nomen, opende het, en bekeek een van de prachtige houtgravures, die zich daarin bevonden, en die den slag bij Duinkerken voorstelde.

En toen zonk hij met een plof weer verder in zijn stoel neer, en verzonk in zijn lectuur, en Brand moest hoofdschuddend opmerken, dat Raffles nu en dan slechts met moeite een geeuw onderdrukte.

De jongeman kende deze toestanden!

Raffles was weer geruimen tijd in Londen geweest, hij had er weder menig avontuur beleefd, maar zijn rusteloze geest zocht naar afleiding — alsof het gevaarvolle bestaan dat hij leidde hem geen afleiding genoeg bood!

Nog steeds waren de diamanten nergens veilig voor hem, nooit kon hij zich weerhouden, een poging te doen om een kostbaren steen in zijn bezit te krijgen zoodra er maar een woord over in een der bladen geschreven werd, en het had maar weinig gescheeld, of hij was erin geslaagd, eenige jaren geleden, om zich meester te maken van den wereldberoemden Cullinan, juist toen die, geslepen en wel, de beroemde diamantfabriek van Asscher te Amsterdam had verlaten.

En plotseling in zoo'n woesten wedloop met de politie, in zulk een jacht op goud en diamanten kon Raffles overvallen worden door een schier onweerstaanbare begeerte het stof van Londen van zijn voeten te schudden, en elders te voldoen aan zijn zucht naar buitengewone voorvallen.

Dan kon die huizenzee hem eensklaps een onoverwinnelijken weerzin inboezemen, die honderdduizenden huizen benauwden hem, en hij besteeg zijn vliegmachine of zijn auto of eenvoudig een trein of Kanaalboot en keerde die woestenij van steen en ijzer den rug toe.

En Brand merkte zeer wel, dat Raffles zich op dat oogenblik wel degelijk verveelde en dat hij aan den vooravond stond van een periode van neerslachtigheid en diepe melancholie, waaraan hij bijna niet meer was te onttrekken, wanneer hij zich daarin eenmaal had ondergedompeld.

En Brand was juist bezig, naar een of ander middel te zoeken, hetwelk Raffles aan die melancholie kon onttrekken, toen er een soort van gerommel uit de diepten van den grooten stoel scheen op te stijgen.

Brand zag op.

Hij zag niets anders dan het glanzende haar van Raffles, een stukje van het oude geschiedenisboek, de blanke vingerspitsen, die het vasthielden.

— Zeg je iets? vroeg hij, toen het gerommel zweeg.

— Ik wilde iets vragen, Brand. Waar ligt op het oogenblik onze Bruinvisch?

De oogen van den jongeman begonnen te schitteren en hij riep verheugd uit:

— Aha! Een zomeruitstapje! Zoo mag ik het hooren! Het weer is verrukkelijk en onze brave duikboot kan ons binnen tien dagen naar de Azoren of zelfs naar Cuba brengen! Een schitterende inval van je!

— Waar ligt de Bruinvisch? herhaalde Raffles onverstoortbaar.

— Wel, als er niets tusschenbeide is gekomen, en als zij niet is ontdekt door een kustwacht, dan ligt zij nog altijd in de geheime grot op een paar mijlen ten zuiden van Lowestoft.

— Dat is prachtig! Wij zullen haar noodig hebben. Je hebt immers lust in een reisje, hoor ik daar tot mijn genoegen!

— Ik verlang niets liever! Wij hebben een druk seizoen achter den rug, en mogen wel eens uitrusten!

— Ja ja, rust is uitstekend voor je oude, stroeve ledematen! knorde Raffles.

De jongeman richtte zich een weinig op, en poogde het gelaat te zien van Raffles, want er was iets in diens stem, dat hem maar half aanstond.

— Ik klaag niet! zeide hij, een weinig in zijn wiek geschoten. Maar ik vind inderdaad dat wij wel eens wat rust mogen nemen. Zullen wij naar Cuba gaan?

— Te warm om dezen tijd van het jaar!

— De Azoren dan?

— Lieve hemel neen, dan kunnen wij evengoed het Strand op en neer blijven loopen! Om dezen tijd is het op de Azoren even druk als op Piccadilly of voor de beurs, en je struikelt er bij iederen stap over een rijken Londenschen koffiehändler of een makelaar in granen!

— Hawaii dan?

— Brand, ben je niet wijs? Veel te ver!

— Noem dan zelf maar een doel! zeide Brand ten einde raad. Mij is het feitelijk onverschillig, als het er maar stil is, en mooi, en als wij er maar een paar weken in een genotvolle, rustige omgeving kunnen doorbrengen.

— Wel, daar zal ik je wel aan kunnen helpen! Wat denk je van Benicarło?

— Benicarło? Nooit van gehoord! Is dat Italië?

— Neen, Spanje! Een aardig plaatsje, aan den spoorweg, die van de Pyreneeën af bijna de geheele oostkust van Spanje volgt, tot Cartagena toe. Het ligt dus aan zee! Voorts ligt het een kilometer of twintig ten zuiden van Barcelona, maar ik zou je met geen mogelijkheid kunnen zeggen, of je dit in Baedeker zoudt vinden!

— Hoe kom je er dan eigenlijk zoo plotseling aan?

— Wel, het staat in dit boek!

Brand keek naar den stoel, maar omdat hij nog steeds niets anders zag dan het haar, het boek en de blanke vingers, zoo stond hij op, liep om de groote ebbenhouten tafel heen, vol boeken en kranten, kwam met zijn handen in zijn zakken voor Raffles staan, en vroeg, het hoofd een weinig schuin geheven:

— Noemt die geschiedschrijver dat plaatsje met dien poëtischen naam dan als een lustoord?

— Welneen, heelemaal niet! Ik denk, dat de man er nooit een voet gezet heeft.

— Dan begrijp ik niet waarom je juist Benicarło hebt uitgezocht als ons doel.

— Wacht dan maar even, dan zal het je binnen vijf minuten duidelijk zijn, antwoordde Raffles, zonder zich te bewegen. Ik zal het maar meteen voor je vertalen!

Raffles bracht het oude geschiedboek een weinig dicht bij zijn oogen en las:

„...maar helaas, en dit moge beschouwd worden als een somber voorteken voor hetgeen er later zal volgen, stak er reeds bij het uitvaren van de Ebro een felle storm op, waardoor een der grootste schepen, beladen met een grooten voorraad goud, zoo gemunt als ongemunt, aan den grond raakte en voor men het ter hulpe kon komen, lek stiet, en bijna aanstonds zonk. Men zegt dat naderhand dit vaartuig door den stroom is afgedreven en dat het wrak op den huidigen dag ter hoogte van Benicarło in drie vademen water moet liggen!”

Raffles liet het boek op zijn knieën zakken, keek Brand glimlachend aan, en vroeg toen:

— Wel, wat zeg je daar wel van?

— Het is uiterst belangwekkend, antwoordde Brand koeltjes, maar ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, wat daar nu eigenlijk onze duikboot mee te maken heeft!

— Dat is heel onbillijk jegens onze brave boot, want de Bruinvisch moet ons naar Benicarło brengen!

— Maar wat moeten wij daar uitvoeren?

— Een onderzoek instellen naar de „Nevada”, het goudschip, dat daar ter plaatse gezonken is, toen de beklagenswaardige armada uitvoer om den Engelschman en den Hollander te gaan tuchtigen, zoo, dat zij er nimmermeer van bovenop zouden komen.

Brand deed een paar stappen achteruit en riep:

— *Das ist also des Pudels Kern!* Ik had het dadelijk moeten weten! Natuurlijk school er iets achter die belangstellende vraag naar de verblijfplaats van onze Bruinvisch!

— Maar Brand, waarom zoo opgewonden! Jijzelf verheugde je zoo op het vooruitzicht van een aardig uitstapje!

— Ik wilde een uitstapje maken als mensch — niet als amphibie! Ik had wel het voornemen in zee te gaan zwemmen, maar niet om den

bodem te wandelen! Ik had wel het goud van een zonsopgang willen zoeken, maar niet het Spaansche goud van een schip, dat er waarschijnlijk allang niet meer is, dat er misschien zelfs nooit geweest is!

— Wat dit laatste aangaat, Brand, moet ik je bepaald tegenspreken! Deze geschiedschrijver heeft volstrekt geen reden om zooiets uit zijn duim te zuigen. Bedenk dat dit alles geschreven werd, nauwelijks vijftig jaren na dien ongelukkigen tocht.

— In vijftig jaren kan heel wat gebeuren! verklaarde Brand minachtend.

— Wel, en naar wat gebeurde wil ik juist een onderzoek instellen! zeide Brand droogjes. Komaan, Brand, geef nu tenminste toe, dat het eigenlijk niets om het lijf heeft. Het is een

prachtige reis om Spanje heen, door de Straat van Gibraltar, door de Middellandsche Zee, al geef ik toe, dat het bij de bewaking daar vandaag aan den dag wel wat gevaarlijk is. Maar daar slaan we ons wel door! En ik beloof je dat ik volstrekt niet al mijn tijd zal besteden aan dat onderzoek, — maar onderzoeken zal ik het! Wat is voor ons drie vaders? Onze Bruinvisch zal gemakkelijk tot die diepte kunnen doordringen, ze verlichten met haar schijnwerpers en ons het geheim van de „Nevada” onthullen! Waarschuw Henderson, beste kerel — je bemerkt, dat ik door een ware reiswoede ben aangeprengel! Morgen vertrekken wij! En ik zegen dien ouden Spaanschen geschiedschrijver, die mij zulk een voortreffelijk doel voor ons uitstapje aan de hand heeft gedaan!

HOOFDSTUK II.

EEN TOCHT, DIE VOORLOOPIG VRUCHTELOOS IS.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat den volgenden dag omstreeks negen uur in den morgen de drie mannen reisvaardig waren, want wat Raffles zich eenmaal had voorgenomen, dat geschiedde ook, en Brand had dus aanstonds, zooals men dat noemt, het hoofd in den schoot gelegd, en zich onderworpen.

Wat Henderson, den reus aangaat, hij was in de wolken over dit plotselinge reisje, want hij was een ware liefhebber van de buitenlucht, en in zijn hart een zeeman, die niets liever deed dan de frissche bries om zijn haren voelen spelen, terwijl hij op het smalle, eenigszins gewelfde dek van de Bruinvisch stond, op een halven voet boven de golven, of op den voorsteven van een van Raffles' snelle, zeewaardige motorbooten.

Er vertrok een trein om tien uur en enkele minuten naar het noorden, en Raffles en Brand zouden dien trein nemen, terwijl Henderson met een krachtige, groote auto de bagage zou vervoeren naar Lowestoft en zich daar bij zijn meester zou voegen.

Raffles had de reis zoo berekend, dat hij bij het vallen van den avond in de Engelsche havenplaats zou aankomen, want hij was er volstrekt niet op gesteld dat iemand zijn gangen zou volgen, en zoo wellicht de schuilplaats van de Bruinvisch zou ontdekken.

De reis naar het noorden bood al zeer weinig afwisseling voor de beide mannen die haar

herhaaldelijk hadden gemaakt, en eenmaal onderbraken zij haar gedurende een paar uren, namelijk te Ipswich, waar Raffles een van zijn beschermelingen ging bezoeken, een ouden Armeniër, dien hij vele jaren geleden had gered uit de handen van de Turken.

En zooals altijd kreeg de grijsaard weer tranen van dankbaarheid in de oogen en klemden zijn bevende vinders zich om de handen van Raffles bij het weerzien van den man, die hem niet alleen het leven gered, maar er ook voor had zorg gedragen dat hij zijn laatste jaren in vrede en rust, al was het dan ook in een vreemd land, kon beëindigen.

De beide vrienden gingen weer verder, zij dineerden in den trein, en zij kwamen te Lowestoft aan, een schilderachtig gelegen havenplaatsje, des zomers gaarne bezocht door badgasten, toen langzaam de schemering inviel.

Er waren maar heel weinig plaatsen aan de kust van Engeland, die Raffles niet grondig kende, en het duurde dan ook niet lang of hij had Brand buiten het kleine plaatsje gevoerd en op de afgesproken plek, aan het begin van een eenzamen zijweg, vonden zij Henderson op hen wachten.

De brave kerel was geen minuut vroeger, geen minuut later echter ook verschenen dan op het uur, hetwelk Raffles hem had opgegeven.

De bagage bevond zich in drie betrekkelijk kleine valiezen, zoo ingericht, dat zij met behulp van riemen op den rug konden worden

bevestigd, en verder blikken met levensmiddelen, wapens, een kistje munitie, en enkele wellicht noodzakelijke werktuigen, die zich niet aan boord van de duikboot bevonden, en dat alles moest nu verder te voet naar de plek worden gebracht, waar de drie mannen zouden afdalen naar de geheime grot, waar de Bruinvisch rustig sluimerde, beschermd tegen onbescheiden blikken, half onder de oppervlakte van een binnenzee, een soort van onderaardsch meer, gladder dan een spiegel.

De auto moest eerst worden teruggezonden want Raffles dacht er natuurlijk niet aan, dezen uitstekenden wagen hier aan zijn lot over te laten.

Allereerst werd dus de bagage uitgeladen, tot het laatste stuk en aan den kant van den weg opgestapeld, half verborgen door het dichte kreupelhout, en daar ging Henderson den wagen snel naar Lowestoft terugbrengen, om hem daar in depôt te geven in een der grootste garages, die niet minder dan tachtig wagens kon bergen.

Toen hij twintig minuten later terugkeerde, was de zon reeds tien minuten ondergegaan en de schemering nam hand over hand toe.

Henderson belaadde zich met het leeuwendeel van de bagage. Raffles en Brand gespten hunne valiezen op den rug, en zoo trokken zij langs een smal voetpad in de toenemende duisternis over de kruin van de hoge klippen, vanwaar zij, omziende, in de verte nog enkele badgasten als heel kleine poppetjes op het gele strand konden zien wandelen.

En toen verborg een rotskam ook dit laatste teeken van leven voor hun blik en zij waren geheel alleen op de rotsachtige oppervlakte van de klip, die bijna kaarsrecht in zee afdaalde op deze plek, zoodat een val onherroepelijk den dood tengevolge moest hebben!

Geen enkele badgast zou zich dan ook hier hebben gewaagd in de duisternis, tenzij hij de plek zeer goed kende, maar Raffles had oogen als van een kat, en voerde zijn beide metgezellen zonder een oogenblik te aarzelen tusschen de rotsblokken door, steeds lager, telkens om zich heenziende, totdat hij plotseling een vrij dicht kreupelbosch binnendrong, woest en ruig, waardoor de drie mannen zich niet zonder veel moeite een weg baanden, totdat zich eensklaps een soort van smalle geul, een spleet tusschen de rotsen voor hen opende, waarin Henderson, met zijn zwaargebouwd lichaam, niet dan met moeite kon binnengaan.

De wanden van deze rotsspleet waren zoo steil en zoo hoog, dat men onmogelijk anders op den bodem had kunnen afdalen dan met behulp van een touw, en niemand kreeg natuurlijk in zijn hoofd om zooiets belachelijks te

doen, tenzij een verwoed alpinist, die zich hier wat wilde oefenen in het overwinnen van een zoogenaamden „schoorsteen”.

Deze spleet strekte zich uit over een lengte van wel honderd twintig meters, nu eens werd zij nauwer, dan weer verbreedde zij zich een weinig, maar nergens was zij breder dan een meter.

Na de helft van deze kloof te hebben afgelegd, rustten de drie mannen, en daarop gingen zij weer verder in een duisternis, die nu bijna volkomen was, want het weinigje daglicht kon onmogelijk tot hier doordringen.

Maar Raffles liep vooruit, en zij wisten dat zij onmogelijk konden verdwalen, want de rotsspleet had geen anderen uitweg dan die, waarop Raffles nu rechtstreeks toeliep.

Het was alsof de rotskloof eensklaps eindigde op een onmetelijk blok, dat zich loodrecht verhief, maar dit was slechts schijn, want bij het terzijde duwen van een van de takken van een klein boschje, gaapte daar het zwarte gat van een lage tunnel, die zich tot binnen in de rots scheen uit te strekken.

En pas nadat de drie mannen allen in deze tunnel gekropen waren, haalden zij hunne lantarens te voorschijn, knipten ze aan en bevestigden ze met haken op hun borst.

— Wij zullen hier nog een half uur rusten, vrienden! zeide Raffles opgewekt. Jij zult wel vermoeid zijn, Henderson!

— Mylord spreekt zeker niet in ernst, dat hij om mijnentwege hier wil rusten? riep de reus vol verontwaardiging uit. Wel, het heele vrachtje weegt nog geen honderdvijftig kilo!

— En het hindert je volstrekt niet, Henderson? vroeg Brand vol bewondering voor de geweldige kracht van zijn metgezel.

— Geen zier, mijnheer Brand! antwoordde de brave kerel. U denkt toch niet, dat ik een papkind geworden ben! Mijnentwege kunnen wij dadelijk verder gaan!

— Voorwaarts dan, vrienden, want hoe eerder wij ons overtuigd hebben of onze boot er nog ligt, des te beter! riep Raffles uit.

En de nederdaling begon.

Want het was inderdaad een afdaling langs een soort van natuurlijke trap, met zeer lange treden, sommige wel vijf meter en langer, en van een hoogte, afwisselend van omtrent een decimeter tot bijna een halven meter.

Geen straaltje daglicht kon hier ooit binnendringen, maar de lucht was volkomen zuiver.

Hol klonken de voetstappen van de drie mannen op het harde gesteente, terwijl zij afdaalden in de ingewanden van den berg.

Bij een klein teeken op den rotsmuur, een

kruis, met een mes ingekrast, zeide Raffles glimlachend:

— Dit is het hoogwaterpeil! Nog deze bocht om, en wij hebben het meer bereikt!

Inderdaad maakte de tunnel hier een vrij scherpe bocht, de treden vermeerderden zich, en daar — eensklaps strekte zich aan de voeten van de drie mannen een groot meer uit, en het licht van hunne lantarens weerspiegelde in het donkere, volstrekt onbewogen water.

De wanden van dit reusachtige hol, misschien honderdduizenden jaren geleden ontstaan door een ontzaglijke persing van het gesteente, glansden vochtig. Op onregelmatige afstanden rezen geweldige steenmassa's uit het water op, als monsterachtig dikke pilaren, die het verwulfsel schraagden.

En zoo had men den indruk, alsof men ver-toefde in het ontzagwekkend groote schip van een of andere kathedraal. En zelfs een enorm orgel verhief zich daar, waarvan de honderden pijpen lijnrecht opstegen, en zich in de duisternis daarboven verloren.

Maar de drie mannen kenden dit onder-aardsche, of liever dit in den berg verscholen meer, en daar zij haast hadden om zich te overtuigen van de aanwezigheid van hun schip, zoo gingen zij aanstonds de laatste treden van de tunnel af, die hier eindigde, om zich aan het tegenovergestelde einde van het meer weder voort te zetten, om tenslotte in zee uit te monden — meestentijds onder water.

Want slechts als het water van de Noordzee abnormaal ver zakte, als gevolg van een dagen achtereen blazenden landwind, vertoonde zich een klein stukje van die tunnel, niet hooger dan enkele decimeters, en dan nog maar alleen bij eb.

Zij stonden nu bijna met hun voeten in het donkere, geheimzinnig glanzende water, en Raffles raadpleegde zijn horloge bij het licht van zijn lantaarn, en zeide met een stem, die zonderling weerschelde in deze onmetelijke ruimte:

— Wij zullen nog een half uur moeten wachten, vrienden, voor het laag water is. Dan pas zal de bovenkant van onze brave Bruinvisch zich boven de oppervlakte vertoonen.

Gewend aan wachten, en nimmer ongeduldig wordende, legden Henderson en Brand hunne bagage af, en zetten zich neer op de onderste trede van de trap.

Zij konden zoo gemakkelijk zien, hoe het water van het geheime meer steeds lager zakte, heel langzaam, maar geleidelijk, naarmate het zeewater terugtrok van de kust.

En eensklaps wees Henderson, die het laagste zat, met uitgestrekte vinger naar beneden, en

riep opgewonden, zoodat het leek alsof er een onweer in de verte rommelde:

— Daar is onze boot! Ik zie het deksel!

Inderdaad, daar vertoonde zich reeds, ternauwernood zichtbaar, het grijsgeschilderde, ronde deksel van hetgeen men bij andere duikbooten den ingangstoren zou noemen, want hier was van een eigenlijken toren geen sprake, daar de opstaande rand, waarin het deksel sloot, ternauwernood een decimeter hoog was.

Nog zakte het water een weinig, langzaam maar gestadig, en toen werd die heele rand zichtbaar, en Brand slaakte een zucht van verlichting — de brave duikboot, die geniale vinding van Raffles, beschikkend over een snelheid, veel grooter dan van welke oorlogsdrukboot ook, lag daar veilig op haar oud plekje, aanstonds gereed om gebruikt te worden, want de jongeman herinnerde zich dat alle zuurstofcilinders voor den wonderbaren motor, alle accumulatoren voor het licht, alle olie-reservoirs pas geleden vernieuwd, herladen of bijgevuld waren.

Zooals zij daar lag, zou de boot een tocht om de halve wereld hebben kunnen maken, zonder een haven behoeven aan te doen.

Henderson had de langste beenen en hij was het dus, die het eerst op het dek stapte, bijna zonder zijn voeten nat te maken, en van buiten af het deksel opende, door met behulp van een stalen schroefsleutel de moeren los te draaien, die de afsluitplaat vasthielden.

Hij daalde het eerst het stalen laddertje af, onderzocht vluchtig de machinerie, en pompte toen aanstonds wat water uit de tanks, waardoor de boot nog wat meer rees, en daarop werd de smalle, stalen loopbrug uitgelegd, vervaardigd als een echte spoorwegbrug, maar in heel wat kleiner formaat, en de bagage werd haastig aan boord geladen en daarop scheepten allen zich in, de loopbrug werd ingenomen, het deksel werd gesloten, Raffles nam plaats achter het kleine stuurrad, en een oogenblik later, nadat de boot van haar ankers was losgemaakt, stevende zij heel langzaam en heel voorzichtig, terwijl de schijnwerper werkte, dwars over het onderaardsche meer, door de tunnel, en zoo de open zee in, en hier doofde Raffles onmiddellijk het zoeklicht weer, dat sterk genoeg was om op die geringe diepte te worden waargenomen door booten, die nog buitengaats waren.

Door den schuingeplaatsten krachtigen spiegel, kon Raffles de lichten van de visscherspinken duidelijk zien.

Daar er slechts heel weinig gevaar bestond van te worden ontdekt, en het uitzicht helder was, besloot Raffles aan de oppervlakte te

varen. Hij deed dit trouwens bij voorkeur waar en wanneer hij maar kon, ten eerste om een grootere snelheid te kunnen ontwikkelen en ten tweede teneinde zoo weinig mogelijk lucht te verbruiken daarbinnen. Was het noodig, dan kon de Bruinvisch wegens haar bijzondere constructie, binnen weinige tellen nadat het deksel was dichtgeschroefd, onderduiken en zich onzichtbaar maken.

De Bruinvisch kwam dus boven, het ronde deksel werd met een paar handgrepen losgemaakt, en de avondwind drong naar binnen en voerde de zilte geuren van de zee met zich mede, tegelijk met het nauwelijks merkbare aroma van de groote tuinen en weiden, die zich uitstrekten ten zuiden van Lowestoft, waar veel bloemisten wonen.

Brand stak aanstonds zijn hoofd door de ronde opening, en zou de wacht waarnemen, zittende op den rand van de opening, en dadelijk waarschuwen als zich iets verdachts voordeed.

Het was heel zeker tegen de voorschriften, maar Raffles voer zonder lichten, daar hij er volstrekt niet op gesteld was, door kustvaarders te worden ontdekt of door douanekotters, en daar een aanvaring zoo goed als buitengesloten was in dien lichten nacht en op die kalme zee.

De Bruinvisch stootte dus met een sneltreinvaartje over de golven, zuidwaarts, kwam in het Kanaal, voer het door, en passeerde eenmaal op nog geen twee vademmen afstand een groote, helder verlichte Kanaalboot, waarvan het schroefzog de ranke duikboot zachtjes deed schommelen.

Verder deden zich geen ontmoetingen voor, en dien nacht namen de drie mannen achtereenvolgens hun plaats achter het stuurwiel in, terwijl de anderen sliepen, en toen de zon weer boven de kim rees — had de vlugge Bruinvisch reeds een zeer groot gedeelte van den afstand achter den rug, want op dat oogenblik voer het voorbij Belle Ile, gelegen op de westkust van Frankrijk, ter hoogte van Saint Nazaire.

Maar van dat eiland zelf was niets te zien, want Raffles sneed de reusachtige inham af, die de kusten van Spanje en Frankrijk vormen, en stak de Golf van Biskaye in haar grootste breedte over, om omstreeks twaalf uur in den middag Kaap Finistère langs te varen.

En tot dusverre had Brand inderdaad aan een pleziertochtje kunnen gelooven, want het weder was verrukkelijk, er stond slechts zeer weinig wind, de duikboot sneed de golven met de snelheid van een trein, en Raffles waagde het er op, bijna voortdurend boven water te varen, zoodat men tot laat in den avond het uitzicht behield op de nu eens weelderig begroeide, dan weer rotsige of vlakke kust van Portugal.

Lissabon kwam in het gezicht, met haar witte huizen, haar terrasvormig aangelegde oude stad, haar hooge kerktorens en verdween weder als een droombeeld aan den einder. De dag vergleed, en nog voor het vallen van den avond naderde de duikboot de Straat van Gibraltar.

En hier was het zaak om voorzichtig te zijn, want die engte is slechts luttel tientallen kilometers breed, en bij helder weder kan men van Ceuta zeer duidelijk de rotsen van Gibraltar onderscheiden.

Bovendien is hier een vrij drukke scheepvaart en bewaking van de beide strijdende partijen.

De duikboot dook dus onder water, met de gratie van een visch, aan welken zij haren naam ontleende, en bijna even snel.

Bijna een uur voer het wonderbaarlijke scheepje onder water voort, met aan weerszijden de rotsen van Spanje en van Afrika, en toen kwam het in de Middellandsche Zee weer boven, en stevende met hernieuwde snelheid oostwaarts.

De nachten waren kort — de dagen waren daarentegen lang, en reeds om half drie in den morgen kon Raffles, die op dat oogenblik het schip bestuurde, alleen maar door zijn hand uit te strekken het ronde luik openen, en liet de geurige lucht binnenstroomen, zwaar beladen met de geuren van mimosa, rozen, en alle bedwelmende bloemen van dat heerlijke zuiden, zoo overdadig rijk aan natuurschoon.

Er viel volstrekt niets te bespeuren op dat tijdstip dan een groot schip, hetwelk de Nederlandsche vlag voer. Raffles herkende het aanstonds aan zijn lijnen en aan die vlag als een vaartuig van de Koninklijke Oost-Indische Lloyd. Het voer zeer snel, en daar het veel zuidelijker aanhield, had Raffles het spoedig uit het oog verloren.

Hij volgde tamelijk nauwkeurig de kust van Spanje, en ontelbare plaatsen, groote en kleine, passeerde hij op dien snellen tocht, en toen hij het stuurwiel eindelijk aan Brand overgaf, was de duikboot nog nauwelijks een halven dag varens verwijderd van Benicarlo, het doel van hun reis!

Om vijf uur passeerde de boot Cartagena, twee uren later Alicante, en om tien uur in den morgen Valencia, zonder dat ze door bewakende of blokkeerende oorlogsschepen waren lastig gevallen.

In het oosten begon de gordel van de Balearen, die heerlijke eilanden met hun onvergelykelijk klimaat.

En ofschoon Brand er verlangend naar keek, zooals zij daar als licht-violetten nevels heel flauwtjes te zien waren aan den horizon — ditmaal zou hij ze niet kunnen aandoen, en hij

haastte zich, die verleiding achter zich te laten.

Weer twee uren later wekte Henderson Raffles, want Benicarlo kwam in het zicht en men zou dus aanstonds aan het werk kunnen gaan, want het was niet waarschijnlijk, dat zich nog ooit zulk een gelegenheid voordeed, dat de zee zoo kalm was en zoo doorschijnend, en zoo bij uitstek geschikt om in haar diepte een onderzoek in te stellen.

Raffles was aanstonds klaar wakker, en daar de zee hier volkomen verlaten was, verfrischte hij zich in het koele, blauwe water van de Golf van Valencia, die zich uitstreckte over vele honderden kilometers breedte tusschen de kust en de Balearen, en maakte toen aanstonds de noodige voorbereidselen om te duiken.

Het ronde deksel werd gesloten, en terwijl de boot heel zachtjes voortgleed, werden de watertanks volgepompt, en de boot zonk snel tot bijna op den bodem.

Menige duikboot zou zich niet zoo diep gewaagd hebben, maar de Bruinvisch was van een zeer bijzondere constructie, gebouwd volgens het bruggensysteem, uit het allerbeste Zweedsche staal, en niet zoo gemakkelijk samen te drukken, want overal waren zeer sterke dwarsspanen aangebracht, die in alle richtingen een zeer

zwaren druk konden weerstaan.

De zon stond hoog aan den hemel, het water was bijna onbewegelijk, en dit was een zeer gunstige omstandigheid, want de zee was zoo klaar, zoo doorschijnend, dat men zonder eenig hulpmiddel wel een honderdtal meters duidelijk alle voorwerpen kon onderscheiden.

Maar onmiddellijk zagen de drie mannen dat er van het wrak op deze plek niets te bespeuren viel.

En toen begon een onderzoek, dat bijna twee uren duurde, terwijl de boot heel langzaam op ongeveer een meter van den bodem rondvoer in alle richtingen, en het leverde niet het alleringste resultaat op, en teleurgesteld moest Raffles tot de slotsom komen, dat zijn pogingen tot dusverre als volkomen vruchteloos konden worden beschouwd.

Waarschijnlijk had de strooming, in den loop der jaren, de „Nevada” ver van de plek gedreven waar zij was ondergegaan. De zon begon reeds naar de kim te dalen, en het werd te donker om zonder de hulp van een zoeklicht nog iets te onderscheiden. Morgen zou men dus wel verder zien. En het was nu zaak snel een goede schuilplaats te zoeken voor het daartoe te duister was.

HOOFDSTUK III.

GOUDSTUKKEN EN SMOKKELAARS.

Nu is de kust van Spanje op deze plek vrijwel ontbloot van eenige inham van beteekenis, en de kustlijn strekt zich in een bijna rechte richting uit. Maar een paar mijlen meer in het noorden, bevindt zich een zeer groote kreek, aan den ingang waarvan het stadje Carlos de la Rapita is gelegen.

En daar moest toch zeker wel een of andere schuilplaats te vinden zijn, zoo meende Raffles, die dus haastig dezen korten afstand aflegde en de baai invoer.

Deze was bijna aan alle zijden omgeven door vrij hooge heuvels en bosschen, die hier en daar tot vlak bij den oever doordrongen, zoodat men als het ware, komende tusschen de boomen uit, dadelijk in het zeewater stapte.

En kort besloten zocht Raffles een ankerplaats onder een van die overhangende bosschages, die hem althans voor dien nacht voldoende bescherming zou opleveren.

De boomen hingen hier over het water heen, en daaronder werd een soort van priël gevormd,

dat althans bij avond de duikboot volkomen aan het gezicht moest onttrekken.

Natuurlijk had Raffles het schip op den bodem kunnen doen zinken, maar om tweeërlei redenen deed hij dit liever niet: ten eerste bleek de zee tot vlak voor de kust zeer diep te zijn, en ten tweede zouden dan drie mannen een geheelen nacht lang moeten ademen in een betrekkelijk kleine ruimte.

En zoo werd dan de duikboot vastgemeerd aan de zeer dikke wortels van de boomen, die hier en daar door het rotsgesteente naar buiten drongen, het deksel werd geopend, en de drie mannen maakten zich gereed, hun avondmaal te nuttigen op deze eenzame plek, die blijkbaar niet druk bezocht werd, althans in dezen oostelijken uithoek. Want Raffles had een kaart voor zich uitgespreid, en daarop zag hij, dat een viertal kilometers verder naar het westen, bij het zooeven genoemde plaatsje, een kanaal begon, dat bij Amposta in de Ebro uitloopt.

Het was dus duidelijk, dat deze baai wel degelijk gebruikt werd voor het aanvoeren van goederen, die uit het zuiden kwamen.

— Waarom is dat eigenlijk gedaan? vroeg Brand, die naast Raffles over de kaart gebogen lag. De Ebro heeft toch zelf een uitmonding?

— Zeker, Brand — maar die is al tientallen jaren aan het verzanden, en toen vonden de Spanjaarden het gemakkelijker, maar dadelijk een klein kanaal aan te leggen en dat was ook niet zoo dom, want deze baai, waarin wij nu zijn, moet een voortreffelijke natuurlijke haven opleveren, terwijl de Ebro, een der langste rivieren van Europa, juist in haren benedenloop, dus dicht bij de zee, door een zandige, vlakke streek gaat, en door moerassen, die haar weinig geschikt maken voor groote handelsschepen. Voor zoover ik weet heeft de rivier ook nooit een eigenlijke haven gehad, en de Spanjaarden schijnen te indolent te zijn geweest, om de steeds toenemende verzanding tegen te gaan, de rivier in te dijken, voor zoover het haar benedenloop gold, en havenhoofden in zee aan te leggen. Hoe staat het met den maaltijd, Henderson?

— Alles is gereed mylord! antwoordde de zware stem van den reus uit het kombuisje.

En een oogenblik daarna zaten de drie mannen aan de smalle tafel, niet veel meer dan een voet breed, maar wel twee meter lang, die geplaatst was in de voorste kajuit — die eigenlijk tevens de eenige was, want het achtergedeelte van de duikboot werd geheel ingenomen door de masten en riemen en de bewaarplaatsen van zuurstof, olie, benzine en allerlei reservestukken.

Het was zeer stil op deze plek, en door de ronde opening drongen geen andere geluiden door dan die veroorzaakt werden door late vogels, die hunne nesten gingen opzoeken, het zachte geklots van de golven tegen de stalen romp van de duikboot, en het ruischen van den avondwind in de bladeren van de knoestige vijgeboomen, die hier in het wild groeiden, en zich beschermend over het stalen schip schenen heen te buigen.

— En wat doen wij nu? vroeg Brand, toen het dessert verorberd was in den vorm van wat dadels en Hollandsche kaas.

— Wel, Brand — wij zijn hier nu eenmaal, en zoo spoedig mogen wij het niet opgeven! antwoordde Raffles bedaard. Onze Spaansche geschiedschrijver zegt, dat de „Nevada” in den loop der jaren afgedreven was van de monding van de Ebro tot voor Benicarlo — dat is een afstand van minstens vijftig mijlen! Ongeveer een mijl per jaar dus. Ga dus eens na, hoeveel verder dat wrak nog kan zijn afgezakt door de vrij sterke strooming in zuidelijke richting, die hier vlak langs de kust gaat. Wij hebben dus niets

anders te doen dan morgen de kustlijn te volgen. langzaam varend onder water, en dan moeten wij wel het wrak vinden of de overblijfselen daarvan.

— Zijn hier smokkelaars, mylord? vroeg Henderson plotseling, die diep ergens over scheen te hebben nagedacht.

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Raffles en Brand verwonderd opzagen, zonder aanstonds te antwoorden en toen vroeg Brand lachend:

— Hoe kom je daar zoo plotseling bij, James?

— Wel, mijnheer Brand — ik dacht dat die in Spanje zeker zouden bestaan! Ik heb nog geen veertien dagen geleden de opera Carmen gezien, en daar kwamen ze bij troepjes in voor, met hooge punthoeden, en lange mantels, en ouderwetsche vuursteengeweren.

— Dat is waar ook! riep Brand uit. Nu, ik denk dat zij er nog wel zullen zijn, al zijn dan de vuursteengeweren in den loop der jaren vervangen door uitmuntende Winchesters! En zij bedienen er zich ook van, als het noodig is!

— Maar wat wordt hier dan gesmokkeld, mijnheer Brand? vroeg de reus verbluft, Spanje is toch niet drooggelegd?

— Zeker niet, James, maar er is een zeer hooge accijns op den sterken drank, juist zooals in Nederland, en zooals trouwens in Engeland ook, ofschoon in mindere mate, en er wordt dus nog altijd druk gesmokkeld met brandewijn, en allerlei likeuren. Andere smokkelwaren zijn, ten minste voor zoover ik weet, suiker, koffie, en nog enkele andere koloniale producten, want ook daarop heft de Spaansche regeering, die eeuwig en vooral nu in geldverlegenheid zit, een zeer hoog inkomend recht! Wat hoog belast wordt, James, dat is door alle eeuwen heen een dankbaar smokkelobject geweest! Als ik je er dus een genoeg mee doe, dan kan ik je wel zeggen, dat hier in Spanje heel waarschijnlijk nog altijd smokkelaars bestaan.

— En zouden die hier wel eens in de buurt komen? ging James voort, terwijl hij de tinnen borden in elkander begon te zetten als een ijverige huismoeder.

— Wel, ook dat is niet onmogelijk! antwoordde Brand levendig. Heb je al eens aan die mogelijkheid gedacht, Edward?

— Geen seconde, Brand! antwoordde Raffles droogjes. Die smokkelaars kunnen mij volstrekt niets schelen. Ik geloof niet, dat ik er onrustig door zal slapen, zelfs al kwamen zij in deze baai, want dat zij iets te zoeken zouden hebben bij dezen zeer steilen oever, is al heel onwaarschijnlijk! Dit is niet de goede plek om waren te smokkelen, en bovendien zal deze baai dag en nacht wel goed bewaakt worden door de douaniers, juist omdat het kanaal een heel

gemakkelijke en voor de hand liggende gelegenheid oplevert om smokkelwaren naar het binnenland te vervoeren. Wanneer hier gesmokkeld wordt, waaraan ik niet twijfel, dan geschiedt dat stellig veel zuidelijker, en op een plek, zoo dicht mogelijk bij den spoorweg gelegen, of anders bij een van de groote wegen, die van de kust landinwaarts voeren. En nu moesten wij ons, dunkt me, maar ter ruste begeven, want er valt weinig meer te doen; het is om drie uur volkomen dag, en ik wilde van den dag van morgen een zoo dankbaar mogelijk gebruik maken.

Het drietal rookte nog een cigaret, toen werd het ronde deksel tot op een handbreed gesloten, om aanstonds te kunnen worden toegeklapt, het werd aangesloten bij het electriche alarmsein, opdat dit dadelijk zou waarschuwen als een vreemde hand het deksel zou oplichten, en toen zochten de drie mannen hun smalle kooien op, en waren een oogenblik daarna in diepe rust verzonken.

De nacht verliep zonder dat zich het minste voordeed, en de dag brak weder aan met heerlijken zonneschijn, en een met allerlei bloemgeuren beladen landwindje. Het deksel werd opengeworpen, en de drie mannen genoten een kort oogenblik van het heerlijke uitzicht over de baai, die zich daar, frisch en blank, onder de prille zon uitstreckte, zoover het oog reikte.

Heel in de verte, bij het begin van de baai, waren kleine stipjes zichtbaar, en Raffles vermoedde niet ten onrechte dat het de douanebooten waren, die daar gedurende den nacht gepatrouilleerd hadden, teneinde ieder verdacht vaartuig aan te houden.

De drie mannen verfrischten zich met een bad, ontbeten, en dadelijk gaf Raffles bevel, het onderzoek te beginnen, ofschoon Brand er heel wat voor gegeven had, als hij nog een groot gedeelte van den dag had kunnen doorbrengen op deze heerlijke plek.

De Bruinvisch daalde, en langzaam voer zij de baai weer uit, onder een loodskotter door, bereikte de open zee, zocht aanstonds de kust op, en nu begon, onder water, op een diepte tusschen de drie en de vier vademen, afwisselend, een grondig onderzoek van den zeebodem, die hier uit fijn zand bestond.

Hier en daar staken brokstukken van masten naar boven, half bedolven kisten, en dan voer de Bruinvisch er een paar malen omheen, en de drie mannen staarden door de dikke lensglazen, totdat zij zich overtuigd hadden, dat die overblijfselen onmogelijk konden zijn van een vaartuig dateerend uit het laatst van de 16e eeuw.

En deze onderzoekingsstocht had bijna zes uur geduurd, Raffles schatte dat hij reeds ter

hoogte van Oropesa moest zijn, wel dertig mijlen ten zuiden van Benicarlo, toen Brand een kreet slaakte en wees naar een donkeren vorm die nauwelijks een kabellengte voor de duikboot oprees uit het lichtgele zand en duidelijk zichtbaar was in het groenachtige licht, teweggebracht door de schuins invallende stralen van de zon.

En Raffles had nauwelijks een blik geworpen door het dikke lensglas aan die zijde van de boot, of hij kon niet twijfelen — dat was het overblijfsel van een van die prachtig gebeeldhouwde achterstevens der middel-eeuwsche galjoenen, soms met levensgrootte, houten beelden versierd, en met echte gaanderijen, die rondom den achterstevan heenliepen als een balkon, die door mahoniehouten pilaren gesteund werden.

Maar meer dan die achterstevan was er ook niet te zien, die als een toren oprees uit het zand, ter hoogte van wel drie meter.

In den loop der eeuwen had zich een ware mantel van mossels en weekdieren afgezet op het hout, maar de vormen waren toch nog duidelijk zichtbaar, en geheel bovenaan was nog de reusachtige, prachtig bewerkte, koperen lantaren zichtbaar, die zich in het midden van den achterstevan verhief, en waarvan zelfs nog niet alle ruiten gebroken waren. En toen de boot voorzichtig en langzaam wat naderbij kwam, riep Raffles eensklaps uit :

— Het is de „Nevada“.

— Hoe kan je dat met zooveel zekerheid zeggen! vroeg Brand.

— Omdat ik er een nauwkeurige beschrijving van heb gelezen! Dat beeld daarginds, nog vrij duidelijk zichtbaar, moet Don Carlos voorstellen, den zoon van Philips! En ik herken nog meer onderdeelen, die geen twijfel overlaten! Spoedig er heen, Brand, en als het moet, zullen wij de duikerpakken aantrekken!

Maar al vrij spoedig bleek dit volstrekt niet noodig te zullen zijn.

Want de boot kon om dat overblijfsel van den achterstevan van het galjoen heenvaren, en buiten en behalve dat overblijfsel viel er niets meer van het eens zoo trotsche Spaansche zee-kasteel te ontdekken!

Geen rondhout, geen stuk van een der masten, geen vat, geen kist, geen anker — niets anders dan dat uiterste achterdeel van het geweldig groote schip, dat wel een stuk décor leek te zijn, daar neergezet voor een of andere wonderlijke tooneelvertooning.

De bodem was volkomen glad, en er stak niets uit, niet het allerkleinste stuk hout, dat er op kon duiden, dat hier nog meer van het schip te vinden was. Ja, misschien zou de kiel zich onder het zand uitstrekken, met lood

bezwaard, maar dat zou ook zeker alles zijn! Van de ribben en de spanten viel in het geheel niets meer te bespeuren.

Raffles voer langzaam verder, in de hoop dat er toch nog wel andere onderdeelen van het wrak te vinden zouden zijn, maar in die verwachting werd hij bedrogen.

En hij kwam tot het besluit dat het reeds gezonken wrak door een geweldigen storm, en tijdens een springvloed geheel uit elkaar was geslagen, dat de achtersteven met de kiel in het zand was blijven steken, maar dat de rest als door een reuzenhand op het strand was gesmeten.

Alleen op die wijze was het te verklaren, dat er geen spoor meer van de andere overblijfselen te ontdekken viel.

En niet zoodra had Raffles die zekerheid erlangd, of hij gaf een kort bevel, en Henderson, die achter het kleine stuurrad stond, deed de boot een weinig rijzen, en stuurde haar heel voorzichtig in de richting van de kust.

Na zich overtuigd te hebben, dat er heinde en ver geen schip was te bespeuren, met uitzondering van een paar visscherspinken heel in de verte, deed Raffles de Bruinvisch boven water komen, opende het deksel, keek een oogenblik rond, tuurde toen strak voor zich uit, in de richting van de kust, greep zijn kijker, keek er aandachtig door, en nam toen zelf het stuurrad ter hand, om de boot thans weder onder water varende, een smalle, door klippen nog versperde kreek binnen te loodsen, die zich verscheidene kilometers ver landinwaarts bleek uit te strekken, en waar zelfs bij vloed nauwelijks vijf meter water bleek te staan.

De kust was hier woest en verlaten, steil en rotsachtig, en de plek leek dus bij uitstek gunstig om er de duikboot tijdelijk te verbergen.

Geen spoor van leven deed zich zien, met uitzondering van een paar dozzijn luid schreeuwende strandloopers, die zich op die wijze schenen te beklagen over de schending van hun gebied.

Raffles had nog geen woord gesproken, toen hij de boot eindelijk deed stilliggen bijna aan het einde van de kreek, die bleek dood te loopen.

— Wat doen wij hier? vroeg Brand, zoodra het schip stil lag.

— Aan wal gaan! antwoordde Raffles lakoniek.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Ik vermoed op ongeveer twee kilometers van Oropesa! gaf Raffles ten antwoord.

— Wil je daar heengaan?

— Ja, en zoo spoedig mogelijk!

— Maar met welk doel?

— Ik wil er een onderzoek instellen! Oropesa is een visschersplaatsje en de bevolking in zulke dorpen verhuist nooit, maar blijft daar wonen

van geslacht op geslacht, en ik ben overtuigd, dat men mij daar belangwekkende mededeelingen kan doen over de „Nevada"! Want ik ben er nu zeker van, dat het schip tenslotte hier in de buurt moet zijn stukgeslagen.

— En als wij dat zullen weten?

— Wel, dan hebben wij althans zekerheid! antwoordde Raffles.

— Is de boot hier wel veilig?

— Zoo veilig als zij onder de gegeven omstandigheden maar zijn kan! Wij zullen haar zoo diep mogelijk doen zinken en haar dan stevig vastmaken.

Brand gaf geen antwoord.

Om de waarheid te zeggen, beviel de gansche onderneming hem hoe langer hoe minder.

Er waren de smokkelaars, die, wie weet, op dit gedeelte van de kust hun gevaarlijk bedrijf uitoefenden, maar ook van hen viel niets te bespeuren, en het was de vraag of zij deze gevaarlijke plek zouden benutten om met hunne vaartuigen aan te leggen, of er zelfs hunne sloepen heen te zenden, en toch gevoelde de jongeman een zekere onrust, die hij slechts met moeite aan Raffles verborg.

Want hij wist zeer goed, dat hem dit toch niets zou helpen. En zoo werd dan de duikboot stevig bevestigd, nadat men haar zoo diep had doen zinken, dat slechts een zeer gering gedeelte van het deksel boven water uitstak, en dit werd vervolgens zoo goed mogelijk verborgen onder takken en bladeren, die hier in overvloed aanwezig waren.

En nu bevonden de drie mannen zich dan aan land, en het was niet zoo gemakkelijk, de rotsen te beklauteren, maar toen zij eenmaal boven waren, zagen zij ook dadelijk in de verte het dorpje Oropesa liggen, dat een popperig klein haventje bleek te bezitten, geschikt om er een tiental visschersschuiten schuilplaats te verleenen, en zeker niet meer.

Het lag in een soort van dalkom verborgen, goed beschut tegen de ruwe winden, en van hun standplaats konden de drie mannen duidelijk het smalle weggetje zien, dat van het plaatsje leidde naar het op een kwartier uur gaans verder gelegen spoorwegstation, dat uit niet veel meer bestond dan een plaatijzeren loods, in gezelschap van drie, vier kleinere soortgenooten, bestemd voor opslagplaats van goederen, en ingericht als telegraafkantoor.

Hier echter viel van een weg niets te bespeuren, en zij waren dus wel genoodzaakt, een vrij grooten omweg te maken.

En juist wilden zij daartoe besluiten, toen Raffles glimlachend in de verte wees, naar zee, en zeide:

— Er wordt zeker bezoek van de heeren smokkelaars verwacht! Zie maar eens, daar

kruisen niet minder dan drie vrij groote douanekotters voor het haventje van Oropesa!

— En ik zie zelfs nog meer schepen, mylord! riep Henderson uit, die zijn kijker voor het oog had gebracht. Maar alle drommels — dat lijken wel oorlogsschepen te zijn — torpedojagers! Moeten die smokkelaars met snelvuurkanonnen bestookt worden?

— Dat schijnt inderdaad wel eens noodzakelijk te zijn, James, maar in dit geval geloof ik, dat we de aanwezigheid van die twee torpedojagers beter door de binnenlandsche oorlog kunnen verklaren, teneinde de Catalonische bevolking den noodigen eerbied in te boezemen. Het zou mij zelfs niet verwonderen, als verder noordwaarts een paar Spaansche kruisers te vinden waren.

— Smokkelaars — oorlog — wij kunnen het hier misschien nog druk genoeg krijgen! zeide Brand meesmuilend, en dat alles om niets!

— Wij zullen wel zien, Brand! hernam Raffles kalm. Nu naar beneden, en naar het dorp, waar men ons misschien zal kunnen inlichten.

Niet zonder moeite daalden de drie mannen aan den anderen kant weder van den hoogen heuvel af, totdat zij tenslotte een begaanbaar pad vonden, dat tusschen wijngaarden en olijfboomen door naar een grooteren weg voerde, die tenslotte naar de kom van het dorp leidde.

De drie vreemdelingen, die er uitzagen als toeristen, en die daar zoo plotseling uit den hemel schenen te komen vallen, wekten niet weinig de verbazing op van de inwoners, die tot een schoon ras bleken te behooren, slank, doch krachtig gebouwd, met groote, fluweelzwarte oogen en klassieke gelaatstreken. Maar Raffles trok zich daar weinig van aan, liet zich den weg wijzen naar het marktplaatsje, vond daar een wijnhuis, dat hem bij uitstek geschikt leek, en toen hij er binnenging, bleek zijn instinct hem niet te hebben bedrogen, want de waard bracht hem op zijn verzoek onmiddellijk in kennis met zijn vader, die zes en negentig jaar bleek te zijn, maar over al zijn vermogens nog de volle beschikking had!

En toen Raffles dat kleine, bijna geheel uitgedroogde mannetje met zijn nog levendige oogjes gevraagd had naar de schipbreuken op de kust, toen raakte de oude José aanstonds op zijn praatstoel en begon honderd uit te verhalen, deelde mede wat hij van zijn eigen vader gehoord had — en binnen tien minuten had Raffles hem op de „Nevada” gebracht.

En zoo vernam hij het verhaal van dat schip, dat misschien niet beter dan een legende was:

In een duisteren nacht, in het jaar 1805, had er inderdaad een allerverschrikkelijkste storm gestaan op de kust, die vele reeds lang vergane schepen weer uit hun bed rukte, ze op de kust

wierp, geheel of gedeeltelijk, en ze daar in stukken deed breken. Dat was ook het geval geweest met de „Nevada”, daarvan was de oude José zeker. Om dit te bewijzen, stond hij haastig op van het tafeltje, waaraan Raffles hem genood had, verdween door een deur en kwam een oogenblikje later terug met een zestal goudstukken, die hij Raffles toonde op de palm van zijn hand.

— Van de „Nevada”, zeide hij eenvoudig.

Raffles nam een van de goudstukken tusschen zijn vingers en bekeek het nauwkeurig. Er viel niet aan te twifelen, het was een van die gouden dubloenen, ook wel „matten” genoemd met de beeltenis van Philips den Tweeden aan een der zijden gegraveerd, het hoofd gedekt door een Romeinschen helm, zooals ze in Spanje werden uitgegeven in het begin van de 16e eeuw en nog vrij lang daarna.

De oude man keek Raffles met zijn glinsterende muizenogjes vol belangstelling aan, en zeide toen:

— Die goudstukken, mijnheer zal het misschien niet willen gelooven, zijn in ons dorp nog altijd in omloop, natuurlijk alleen maar onder enkelen die ze vasthouden. Want het is uitgelekt, en muntverzamelaars loeren er op. Wil mijnheer deze soms koopen?

— Misschien, goede vriend! antwoordde Raffles glimlachend. Behoud ze voorloopig. En vertel mij eens liever, of men in het jaar 1805 den ganschen inhoud van het schip in handen van de standvonders heeft zien vallen.

De oude José begon langzaam en op een geheimzinnige wijze zijn hoofd te schudden, dat nog met een dikken bos wit haar bedekt was, en zijn grappig vossengezicht trok in duizend fijne rimpeltjes, toen hij zich naar Raffles overboog, en fluisterde:

— Er is heel wat van geborgen, Señor! Dat wil niemand van mij gelooven, maar ik ben er zeker van! Ik heb er zelfs de papieren van gehad, plattegronden noemen ze het, geloof ik, maar die zijn bij een brand verloren gegaan. De señor weet natuurlijk, dat de Groote Napoleon juist omtrent dien tijd over de Pryeneëën trok, met zijn Garde, en naar ons arm Spanje kwam afzakken. Bijna alles vluchtte, voor zoover het ging, maar er was een man, die nog eenigen tijd bleef, totdat hij een goede schuilplaats had gevonden voor zijn goud! Ik zal U zeggen hoe dat was! De vluchtelingen, en dat waren bijna allen visschers, die op hun tijd ook strandjutters zijn, hadden hem, domooren die zij waren, de Spaansche goudstukken toevertrouwd, die zij nauwelijks een week geleden onder elkander verdeeld hadden, nadat de storm was uitgeraasd, en hij beloofde ze goed te zullen verbergen, en hun de plaats te wijzen,

wanneer het gevaar geweken was. Maar dat deed hij niet! O, hij was zoo slim, die Remendado!

Er wonen nog afstammelingen van hem hier, en die zijn net zoo sluw, senior! Die zijn ook geen visschers, die zijn....

De oude man keek eerst omzichtig om zich heen, alvorens hij heel zachtjes besloot:

— Voor zoover ze niet aan het front zijn, smokkelaars. En gevaarlijke ook, senior! Maar met den ouden Remendado is het nog slecht afgeloopen, want op een goeden dag vond men hem dood aan den voet van een rots, met zeven kogels in het lichaam. Ik vind, dat het zijn verdiende loon was! Maar de juiste plek, waar hij het goud had verborgen, hebben zij daarmee toch nooit leeren kennen, want hij had de schets-teekening al te goed verborgen. Die is naderhand door huwelijk in mijn familie gekomen, en het is heel spijtig, dat een brand ze een jaar of vijftig geleden vernield heeft!

— En is er nooit onderzoek gedaan naar die plek? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Natuurlijk wel, senior! antwoordde de oude man grinnikend. Er is een eeuw lang naar gezocht, met kleine tusschenpoozen, en door zoowat iedereen in het dorp, maar het lukte nooit. O, die Remendado was zulk een slimme schurk! Maar ik geloof wel, dat, als ik het eens probeerde — den kant uit van Alcala, drie mijlen verder in het noorden, daar, waar bij laag water een rots te zien komt in den vorm van een duivelskop....

Toen hield hij ineens verschrikt op. Het was alsof hij bevreesd was, dat zijn babbelsucht hem te ver zou hebben gevoerd. En hij was niet verder aan het spreken te krijgen, maar sloop weg met zijn zes goudstukken in zijn gerimpeld vuistje gekneld.

En Raafles keek hem een oogenblik na, en zeide toen rustig tot Brand en Henderson:

— Wij zullen aanstonds een onderzoek in die richting gaan instellen, vrienden! Het is op zijn minst een poging waard, den schat van Remendado terug te vinden!

HOOFDSTUK IV.

DE DUIVELSKOP.

De drie mannen hadden knapzakken meegenomen, en die werden in de gelagkamer van het schilderachtige, oude wijnhuis van vader Blanco gevuld met allerlei inheemsche levensmiddelen, een flink stuk schapenkaas, zwart roggebrood, een eendenbout, en een soort van koek, zoetgemaakt met honing, en rijkelijk gekruid met gember.

En aldus voorzien, alleen gewapend met hunne messen en revolvers, trokken de drie avonturiers op weg, met de belofte, dienzelfden avond het middagmaal te komen gebruiken in het wijnhuis.

Raffles had het doen voorkomen, alsof de trein hen had aangebracht, en van een schip had hij natuurlijk in het geheel niet gesproken.

Van Oropesa naar Alcala voert een vrij goede landweg, die bijna overal de spoorlijn volgt, en van dien weg maakten de drie mannen dan ook gebruik om snel vooruit te komen, totdat zij bij het kustplaatsje, dat het doel was van hun reis, rechts afsloegen, en een pad volgden dwars door de akkers, totdat zich dit verloor te midden van het gesteente van de kust, en zij opnieuw verplicht waren, over de rotsen te klauteren,

die hier een natuurlijken afweer tegen het water vormen.

Het verschil tusschen eb en vloed is op de kusten van de Middellandsche Zee slechts uiterst gering, door een oorzaak, waaromtrent de geleerden het nog steeds niet volkomen met elkander eens zijn, en alleen een hevige storm kan op deze binnenzee de golven huizenhoog opdrijven, zoodat zij groote kustgebieden overstroomden.

Maar bij dit verrukkelijke weder rimpelden de blauwe golfjes van *Mare Nostra*, zooals de Italianen haar nog altijd met groote zelfbewustheid noemen, ternauwernood.

Het werd zelfs zeer warm, al was het nauwelijks acht uur in den morgen, en de drie mannen waren genoodzaakt, na hun klimpartij een oogenblik verpoozing te zoeken in de schaduw van een holle klip, die zich verhief op den bijna volkomen vlakken bovenkant van de rots, die zij zooeven beklommen hadden.

Van dit punt hadden zij een onbelemmerd uitzicht over de zee, vele tientallen mijlen ver, en het eerste wat zij zagen, waren, ver in het zuiden, de nog altijd ijverig heen en weer

varende douanekotters, en nog wat verder weg de twee grijsge schilderde, dreigende torpedojagers, die zich nu ter hoogte van Carlos de la Rapita schenen te bevinden, bij den ingang van de Golf, waar de duikboot den eersten nacht gemeerd had gelegen.

En terwijl de knapzakken ontpakt werden, zeide Raffles peinzend:

— Er is stellig iets gaande! Het is alsof die oorlogsschepen en die douanebooten in afwachting verkeerden!

— Maar geen smokkelaar zal toch zoo dom zijn, mylord, zijn waar aan land te brengen, als hij daar die gewapende macht ziet heen en weer kruisen! riep Henderson uit, terwijl hij een flinke homp kaas afsneed.

— Overdag natuurlijk niet, James! Maar als de avond valt, zullen zij wel naar een gelegenheid zoeken, de aandacht van die patrouilleerende booten af te leiden, en dan elders de kisten met smokkelwaar vlug aan land te brengen onder bedekking van de duisternis.

De klare blik van Raffles gleed langs de kustlijn noordwaarts. Het was zoo helder, dat men van de plek waar de mannen zich bevonden, niet alleen Benicarlo duidelijk kon zien liggen, maar verder ook de kustplaatsjes Vinaroz en Uldecano, en dat alleen met het bloote oog. Wanneer men echter den kijker gebruikte, kon men, al was het dan onduidelijk, over de gansche breedte van het kleine schiereiland heen zien, waarin de Ebro zich uitstort, tot Kaap Tortosa toe, en zelfs daar voorbij de prachtige Golf van Sant Jorge zien.

Maar op die gansche blauwe oppervlakte was niets anders te bespeuren dan die snelle smokkeljagers, de beide torpedoboten, en dan een groot aantal kleine visschersschuitjes, die onbeweeglijk op dezelfde plek schenen te blijven met hun witte zeilen als meeuwenvleugels opgezette, en die scherp afstaken tegen het diepe blauw van het water.

Maar plotseling slaakte Brand een kreet, en wees zeer opgewonden naar beneden, naar het rotsachtige strand, dat vol losse, geweldig groote steenen lag, sommige bijna twee meter in doorsnede.

Raffles volgde de richting van Charles' blik en ontwaarde op ongeveer een halven kilometer afstand een soort van korte landtong, nauwelijks tweehonderd meter lang, aan het einde bekroond met een eigenaardig gevormde rots, donker van kleur, en hij zag aanstonds, met een enkelen oogopslag, dat de gedaante van die hooge rots inderdaad herinneringen wekte aan een duivelskop. De groote, kromme neus was er, de halfgeopende mond met een paar tandbrokken, de ver vooruitstekende kin, en zelfs de sik daaronder. De uitdrukking was dreigend genoeg,

en in stede van te verminderen, werd de gelijkenis nog grooter toen Raffles haastig den Zeiss voor het oog bracht, en eenigen tijd door dit instrument tuurde.

— Wij zullen er aanstonds heengaan! zeide hij eenvoudig, terwijl hij den kijker wederom wegborg. Laten wij ons haasten met eten.

Allen waren zeer nieuwsgierig, en na nog korten tijd gerust te hebben, daalden zij de rots af naar de zijde van het strand, hetgeen met vrij wat moeilijkheden gepaard ging, want de klip was steil en glad en de wanden boden maar weinig houvast aan den voet.

Eenmaal beneden aangeland, baanden zij zich een weg te midden van de zware steenblokken, en toen zij nogmaals naar de landtong keken, zagen zij tot hun verwondering dat er nu van de gelijkenis met een duivelskop volstrekt niets meer over was. Het was duidelijk dat de rots zich alleen maar zoo voordeed, wanneer men haar bekeek van het hooge standpunt, hetwelk het drietal zooeven verlaten had, en waar alleen het toeval hen gebracht had, want zij hadden evengoed den gordel van rotsen op een ander punt kunnen overtrekken.

Men kon zich echter omtrent de plek niet vergissen, en omstreeks een kwartier later, hadden de drie mannen het begin van de landtong bereikt en nu werd het voortgaan nog moeilijker, want de bodem was zeer ruw en ongelijk, bezet met puntige steenen, en men moest goed uitzien, waar men den voet neerzette, uit vrees voor een verstuijing.

Bovendien was de warmte nog toegenomen, en de hitte was thans bijna onuitstaanbaar, nu de zon het graniet van de rotsen blakerde, die geen plantengroei hoegenaamd vertoonden.

De landtong kon omstreeks veertig meters breed zijn en zij werd naar het einde toe smaller, tot zij plotseling ophield, daar, waar zich de zonderling gevormde rots verhief.

Het was een geweldig gevaarte, zeker wel zestig meter hoog, ongeveer vijftig meter breed, en aan de basis bijna volkomen vierkant.

Aanvankelijk leek dit machtig blok graniet volkomen massief te zijn, en leek het een raadsel, waar een man, die zoo sluw moest zijn geweest als Remendado, destijds die kisten met goud wel verborgen had!

Maar het bleek al spoedig, dat die man inderdaad niet zoo dom was geweest, want dat geweldige rotsblok was hol.

Toen de drie mannen er niet zonder moeite omheen waren gelopen, aan den eenigen kant waar dit mogelijk was, terwijl zelfs daar een pad van nauwelijks een voet breedte tot hun beschikking stond, vonden zij aan de zijde van de zee een lage opening, ongeveer een meter hoog, en van het strand af nergens zichtbaar.

Verder in zee staken de dreigende toppen van scherpe klippen omhoog, en de plek was dus wel voortreffelijk gekozen, want geen enkel vaartuig zou zich dichtbij wagen, uit vrees voor die verraderlijke scherpe punten.

Zoo moest deze donkere opening wel aan ieders blik ontgaan, en het waarschijnlijkste was, dat Remendado die plek louter bij toeval ontdekt had.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, kropen de drie mannen achtereenvolgens diep bukkend door het duistere gat, en een oogenblik daarna konden zij zich weder oprichten, want zij bevonden zich nu in het binnenste van wat een massief rotsblok had geschenen.

En nog voor hun blikken door iets bijzonders werd aangetrokken, onderging hun gehoor een indruk, welke dien van het gezicht voorloopig op den achtergrond stelde.

Want hun ooren werden aanstonds vervuld door een eigenaardig, dof gerommel, waarvan de oorsprong niet te bepalen viel.

Het eenige wat met schijn van zekerheid gezegd kon worden, was, dat dat onophoudelijke gerommel van onder den grond moest komen.

— Een vulkaan? vroeg Brand verbaasd.

— Misschien! antwoordde Raffles peinzend. Maar dan moet het een verborgen vulkaan zijn. Hier zijn er geen in de buurt, Brand! Ik houd het veel eerder voor water!

— Voor water? riep Brand verwonderd. En dat zou zulk een geraas maken?

— Dat doet water meestal, als het zich noodgedwongen door een te nauwe opening moet storten, of van een groote hoogte valt! Wie kan zeggen wat er zich hier onder den bodem afspeelt? Hoe vaak gebeurt het niet, dat het zeewater een tunnel binnendringt in de rotsen, die zich plotseling vernauwt, zoodat de zee zich met groot geweld een doortocht moet banen, en daardoor de aarde voortdurend doet sidderen. Het is best mogelijk dat.... Wees voorzichtig! Geen stap verder!

Raffles had dit laatste uitgeschreeuwd, want Brand was in de duisternis verder gegaan, en alleen de scherpe oogen van Raffles hadden zooveel een groote opening ontdekt in den bodem van het hol.

Verschrikt stond Brand stil, en knipte dadelijk zijn zaklantaarn aan.

Hij moest een kreet van ontzetting bedwingen, want aan zijn voet gaapte een blijkbaar zeer diep gat, met een doorsnede van ruim anderhalven meter, en bijna juist in het midden van den granietvloer!

Hij liet het schijnsel van zijn lantaren in dit gat vallen, en nogmaals slaakte hij een kreet, want het weerspiegelde, bijna vijf meters lager,

in de geheimzinnige, zwarte, onbeweeglijke oppervlakte van stilstaand water.

Raffles en Henderson hadden op hun beurt hun krachtige zaklantaarns ontstoken en nu zagen zij, dat zij zich bevonden in wat men een ronde zaal van graniet zou kunnen noemen, zonder het geringste spleetje, behalve heel bovenaan, waar zwakjes een straaltje daglicht binnendrong door een paar vingerbreede spleten.

Hier beneden echter was de eenige opening die, waardoor de drie mannen naar binnen waren gekropen, en die was te laag, en werd bovendien nog half versperd door rotsblokken, dan dat daar genoegzaam licht kon binnendringen om er bij te zien.

Maar van kisten, van balen, van zakken — van dat alles was geen spoor te zien!

— Blijkbaar een vergissing van den ouden Blanco! zeide Brand schouderophalend, en nog een weinig huiverend bij de gedachte aan wat een misstap hier had kunnen beteekenen.

— Hoezoo? vroeg Raffles rustig.

— Wel, ik zie niets van een schat, en in den geheelen wand van deze zonderlinge rotszaal valt niet de kleinste nis te zien, waar men ook maar een speld behoorlijk zou kunnen verbergen!

— Ik denk, dat het in dezen put verborgen is! hernam Raffles lakoniek. Zie maar eens langs de wanden! Die zijn zeer ongelijk, en voor een krachtig, stoutmoedig man heeft het niet veel te beteekenen, naar beneden te dalen.

— Dat ontken ik niet! Maar je wilt me toch zeker niet wijsmaken, dat Remendado zijn schatten onder water heeft verborgen!

— Neen, dat wil ik niet, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. Maar naar mijn meening is dit water er niet altijd in geweest! Ik vermoed, dat ergens een dunne wand, die reeds eeuwenlang door het zeewater was aangetast, tenslotte bezweken is, zoodat deze put zich met zeewater heeft gevuld, dat nu natuurlijk even hoog staat als de waterspiegel daarbuiten.

— Nu, dan kunnen wij de onderneming wel opgeven — want het zal onmogelijk zijn die put leeg te pompen! zeide Brand.

— Ik erken, dat dit al heel moeilijk zou gaan — maar ik weiger, de zaak nu reeds op te geven! hernam Raffles vastberaden.

En vlug begon hij zich van zijn kleedingstukken te ontdoen.

— Wat wil je doen? vroeg Brand verschrikt.

— Een onderzoek onder water instellen, Brand! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij haastig zijn dikgezoolde schoenen uitdeed. Wie weet is de put zeer ondiep, en bedekt maar een klein laagje water de kisten — verondersteld natuurlijk dat zij er zijn! Welnu, dat is gemakkelijk te onderzoeken! De lijn, Henderson!

De reus wikkeld aanstonds een dun maar

zeer sterk touw van zijn middel los, dat ruim vijftig meter lang was, en aan het einde voorzien van zeer sterke stalen haken.

Raffles, die zich nu van al zijn kleedingstukken had ontdaan, keek om zich heen, liep op een zwaren steen toe, bijna een voet in doorsnede, bond er een eind touw om, en bevestigde toen het andere einde van dat touw in de grootste gemoedsrust aan zijn enkel.

— Mijn hemel, wat ben je voornemens, Edward! riep Brand ontdaan uit.

— Ik ga voor duiker spelen, Brand! Je hoeft je volstrekt niet ongerust te maken, tenminste wanneer je van plan bent, te doen wat ik zeg! Henderson, bindt het touw onder mijn oksels vast, zoodat de knoop tusschen mijn schouderbladen komt. Brand, jij klimt mij na, tot aan de oppervlakte van het water, en houdt dien steen zoolang vast, zoodat ik mijn voeten kan verzetten. Dan laten jullie mij vieren, niet al te vlug, en de steen zal mij omlaag trekken, rechtstandig. Je weet, dat ik het ruim een minuut onder water kan uithouden, en daarmee houd je rekening! Ik weet nog iets beters! Geef mij een mes! Ik snijd dan zelf den steen los, zoodra ik weet wat ik weten wil! Trek niet zulk een ongelukkig gezicht — het beteekent niets!

Reeds had Raffles zijn beenen over den rand van den put geslagen, daar, waar een soort van natuurlijke wenteltrap met ruwe treden naar omlaag voerde. En Brand was wel verplicht hem te volgen, den zwaren steen ophoudend, die bijna tien pond woog, en die moest dienen om Raffles rechtstandig in het water te houden.

Toen zijn voeten bijna het water reikten, liet Raffles zelf den steen behoedzaam in het water neer, en het touw, bijna een meter lang, werd onmiddellijk strak getrokken, waarop Raffles glimlachend zeide:

— Van een dun laagje water is dus al geen sprake. Nu het mes, Brand! Zoo — nu ben ik op alle gebeurlijkheden gewapend! Wacht even zoodat ik zoo diep mogelijk heb adem gehaald, Henderson, en dan laat je mij tamelijk vlug vieren!

Tien seconden verliepen, toen knikte Raffles, liet zich in het donkere water glijden en tamelijk snel zonk hij naar beneden, en zijn hoofd verdween onder de oppervlakte van het sombere, zwartglanzende water.

En hand voor hand palmde Henderson het hunne touw uit, totdat hij, na een halve minuut ongeveer, niet zonder ongerustheid tot Brand zeide:

— Nu heb ik de helft van het touw al uitgevied.

Hij had het nauwelijks gezegd of plotseling werd het touw slap in zijn handen en een seconde later kwam het hoofd van Raffles weer boven, hij snakte naar adem. Het wit van zijn oogen was rood geworden en hij zeide proestend, zich vastklampend aan een uitstekend gedeelte van den putwand:

— Ik had juist den bodem bereikt! En de schat is er, Brand! Houten kisten, linnen zakken hebben mijn handen en mijn voeten aangeraakt.

— Het doet mij genoeg, dat ik het hoor, maar het is mij niet recht duidelijk, hoe wij daaraan moeten komen! riep Brand uit. Je bent al half gestikt, alleen door naar beneden te gaan, en je bent toch zeker niet voornemens, daar onder water touwen aan die kisten vast te maken!

— Dat zou volkomen onmogelijk zijn, Brand! antwoordde Raffles lachend, terwijl hij naar boven klauterde. Maar wij hebben iets, dat het werken onder water al heel gemakkelijk kan maken — onze duikerpakken. Wij beiden zullen die pakken aantrekken, wij zullen afdalen, en Henderson zal wel voor het ophalen zorgen!

HOOFDSTUK V.

SMOKKELWAAR EN LIEFDE.

Met dit onderzoek was geruimen tijd heengaan, en het was reeds vrij laat in den middag, toen de drie mannen de landtong weder verlieten, en zich weder op een eenzaam plekje neerzetten, teneinde hun lunch te gebruiken, die ditmaal bespoeld werd met een glas voortreffelijken, Spaanschen wijn.

Raffles was in het zonnigste humeur van de wereld, en thans stellig overtuigd, dat de zaak

nog dienzelfden nacht tot een goed einde zou zijn gebracht, en dat daarna onmiddellijk de terugtocht zou kunnen worden aanvaard, maar ditmaal met een lading goud aan boord, die wellicht een waarde van een kwart miljoen pond sterling zou vertegenwoordigen en wie weet zelfs meer.

Maar Brand was minder optimistisch.

Dat onderaardsche, sterke gerommel, dat nu

en dan de geheele landtong scheen te doen trillen, beviel hem volstrekt niet, en hij voorzag dat er zich groote moeilijkheden zouden voordoen bij het afdalen op den bodem van dien door de natuur gevormden put.

Hij had een tijdlang zwijgend toegeluisterd, en vroeg nu:

— Heb je de opening kunnen ontdekken, in den zijwand van den put, die in verbinding staat met de zee?

— Dat is te zeggen — alleen door het gevoel! Want het water drong daar met zulk een geweldige kracht binnen, dat ik met geweld tegen den overgestelden wand werd geworpen, en toch is de put daar beneden veel wijder dan boven! Een van de wanden wijkt sterk terug, en daar omlaag schijnt een nieuwe grot gevormd te zijn, waarin het water met groote kracht binnendringt, om het langs een kleinere spleet blijkbaar weer te verlaten! Daarom juist zullen wij ons moeten haasten, Brand, want wie weet zou die krachtige strooming tenslotte die kisten met goud wel eens kunnen meevoeren, hoe zwaar ze ook zijn!

— Hoe krijgen wij die duikerpakken hier?

— Wel, met de duikboot natuurlijk! Wij zullen ons schip tegen het vallen van de duisternis hierheen voeren het meren terzijde van de landtong en dan zullen wij gemakkelijk kunnen werken, want niemand zal het natuurlijk in zijn hoofd krijgen, des nachts hier een wandeling te gaan maken, in dit woeste oord, waar geen grasje, geen enkel bloempje wil groeien.

— Het is volle maan! zeide Brand veelbeteekenend.

— Wat hindert dat? Men zal ons toch niet zien, want geen enkel schip zal zoo dicht bij den Duivelskop durven naderen.

Brand schudde het hoofd en zeide:

— Ik weet niet, wat het is — maar ik heb een gevoel, dat alles niet zoo gemakkelijk zal afloopen als wij ons wel voorstellen. En ik wilde, dat wij al veilig en wel met het werk gereed waren! Ik ben volstrekt niet bang, ik heb het duikerpak wel meer aangehad, maar toch — iets in mij zegt mij, dat dit avontuur in Spanje een muisje zal worden met een staartje!

— Dat is niet erg, mijnheer Brand — als dat staartje een kwart millioen waard is! merkte Henderson met zijn zwaren lach op, terwijl hij bezig was, de vuilgemaakte aluminium borden op een primitieve wijze schoon te maken met behulp van wat zeewater en fijn zand, dat bij het begin van de landtong het strand bedekte.

Brand zei niets meer, maar bromde iets in zichzelf, gespte zich zijn knapzak om, en vroeg ontevreden:

— Wat zullen wij nu verder doen in deze barre hitte?

— Wel, wij zullen den middag zoo goed mogelijk zien door te brengen! antwoordde Raffles kalm. Het is zeer warm, en daarom stel ik voor over een uurtje een bad te nemen, dat ons zeer zal verfrisschen. Dan zullen wij, verfrist en versterkt, onze brave duikboot gaan opzoeken, die omstreeks twintig minuten loopens van hier moet liggen, wij zullen wat rondvaren, alles gereedmaken voor het lichten van den schat, en bij het vallen van de duisternis hierheen gaan. Dan begint het moeilijkste werk, dat ons wellicht een paar uren zal ophouden — en dan keeren wij dadelijk, als je dat wilt, naar Engeland terug. Geef je er echter de voorkeur aan, wat te Nizza of te Monte-Carlo te vertoeven, dan zal ik mij daar volstrekt niet tegen verzetten.

— Als wij hier gereed zijn, zal ik mijn meening dienaangaande wel laten hooren! zeide Brand droogjes. Maar zoover zijn wij nog niet.

De drie mannen volgden nu over een afstand van een honderdtal meters de grillig gevormde rotsige kust, totdat zij een plekje hadden gevonden, dat bij uitstek geschikt scheen te zijn om er een bad te nemen. Het was een soort van kreek, met zandige oevers, waar in het midden hoogstens een paar meters water stond, zoo stil als een vijver.

De drie mannen rookten rustig hunne sigaretten, in de schaduw van een klip, lieten een half uur voorbijgaan, en toen ontkleedden zij zich, en sprongen in het heerlijke frissche zeewater, waarvan het zoutgehalte nog een weinig hooger is dan dat van den Atlantischen Oceaan, die met groote kracht door de Straat van Gibraltar zijn wateren stort in die onmetelijke binnenzee, die overigens van alle kanten is afgesloten.

En terwijl zij zoo in het water plasten, trokken er een aantal volgels, uit zee komende, klapwiekend dicht over hunne hoofden, en onwillekeurig zagen zij op, en Brand riep niet zonder eenige verbazing:

— Dat is vreemd! Dat zijn duiven! Duiven uit zee?

— Kunnen het soms zwaluwen geweest zijn? vroeg Raffles, die een weinig te laat had opgezien.

— Neen mylord, het waren duiven, en bovendien waren het postduiven! antwoordde Henderson vol overtuiging. Ik heb er verstand van, want ik heb ze jarenlang gehouden. Ze kwamen pal uit het oosten — en het is toch niet aan te nemen, dat ze de heele Middellandsche Zee in haar volle lengte hebben overgevlogen.

— Een postduif kan buitengewoon groote

afstanden afleggen, James — maar ik geloof, dat wij beter doen aan te nemen, dat zij van heel wat dichterbij komen — bijvoorbeeld van wachtende smokkelschepen!

— Drommels! Daaraan had ik ook juist gedacht! riep Brand uit. Welzeker, die postduiven kunnen zijn meegenomen aan boord in kooien, en met een berichtje zijn losgelaten op het gunstige oogenblik.

Het bleef even stil na deze woorden en toen zeide Raffles, die haastig naar het strand zwom:

— Een reden te meer om ons wat te haasten! Ik heb liever niets met die smokkelzaken te doen, en deze afgelegen plek lijkt mij bij uitstek geschikt om er wat smokkelwaar aan land te zetten. Deze baai is tamelijk diep, en men kan er met een sloep gemakkelijk in roeien.

— Maar er is geen weg, Edward, en je ziet dat de rotsen hier bijzonder steil zijn, hernam Brand, die hem was nagezwommen.

— Dat is zoo, en toch vlogen de postduiven juist over deze plek heen! Nu, hoe het dan ook zij — wij moeten voortmaken.

De drie mannen waren weer aan land gegaan, trokken hunne kleederen weder aan en sloegen vervolgens den weg, of liever de richting in naar de smalle kreek, in welker einde de duikboot lag gemeerd.

Want van een weg was hier geen sprake, zelfs niet van een voetpad, en geen klipgeit had kans gezien, die bijna loodrechte helling te beklauteren.

Raffles en zijne metgezellen waren dus wel verplicht, eerst het strand nog te volgen over een lengte van bijna een kilometer, want daar pas hield de steile rotsmuur eensklaps op, en maakte plaats voor wat niet meer was dan een rotsachtige lage heuvelkling, met langzaam glooiende hellingen, die gemakkelijk te beklauteren viel.

Zij waren binnen weinige minuten op den top, en heel in de verte herkende Raffles door zijn kijker aan sommige bijzonderheden de smalle kreek, die diep het land indrong, maar die voor grootere schepen volkomen onbruikbaar was.

En hierboven vonden zij ook een soort van pad, echter alleen voor voetgangers geschikt, dat zich over het rotsplateau heenslingerde, in grillige bochten, dat zij somtijds verloren en dan weder terugvonden.

Hier en daar verhieven zich statige cypressen, stil en plechtig, de toppen nauwelijks bewogen door een zuchtje, olijfboomen, stekelige cactussen, palmen en andere boomen van het zoele zuiden.

Steeds nam de plantengroei toe, gras begon

onder hunne voeten op te schieten en sterk geurden de mimosastruiken en de wilde thijm.

En vóór dat zij er ook maar iets op verdacht waren, kwamen zij op dien smallen landweg, bij het omgaan van een bosch, een troepje lieden tegen, negen mannen en twee vrouwen, waarvan één blijkbaar nog erg jong, die gekleed waren in de schilderachtige Spaansche dracht, de mannen in kniebroeken met gestreepte kousen en lage schoenen, korte buisjes en witte hemden met groote kragen, een vuurroode doek om het hoofd geknoopt, zoodat de punten in den nek hingen, en daarop weer een groote sombrero, de vrouwen in kleurige gewaden, korte rokjes, keurslijfjes van fluweel, bestikt met figuren van zilverdraad, en een soort van doek van zwarte, nagemaakte kant op het hoofd.

Die lieden spraken tamelijk luid met elkander in hun landstaal, een mengeling van Spaansch en Baskisch, maar zij zwegen eensklaps als het graf, toen zij daar die vreemdelingen zagen naderen.

Zij liepen op de langzame, sierlijke, wat indolente wijze van de Spanjaarden, de hoofden trotsch in den nek, en zagen nieuwsgierig en argwanend naar die drie mannen, in wie zij op het eerste gezicht vreemdelingen ontwaarden.

Zwijgend gingen de twee groepjes elkander voorbij, waarbij het noodzakelijk was, dat zij in den ganzenmarsch moesten loopen, daar het pad niet meer ruimte bood, en de jongste van de beide vrouwen hield in het voorbijloopen haar groote, koolzwarte oogen voortdurend gericht op Henderson, die ver boven allen uitstak.

Toen men elkander niet meer kon hooren, zeide Brand lachend:

— Ik geloof, dat je een groote verwoesting hebt gesticht in het hartje van dat mooie deerntje. Ze had je met haar oogen wel willen verslinden, geloof ik!

— Zwart is mijn smaak niet, mijnheer Brand! zeide de reus glimlachend. En zij is mij ook te mager, ik houd meer van iets gevulds, als ik zoo eens zeggen mag! Maar knap was zij, dat valt niet te ontkennen. Zeker landbouwers, dunkt U niet?

— Die kuieren meestal niet op dit uur van den dag zonder eenig werktuig bij zich over de toppen van de klippen, James! antwoordde Raffles nadenkend. De oogsten zijn in vollen gang, en zelfs de nogal lui uitgevallen Spanjaard heeft thans overal volop werk in de wijngaarden en de olijventuinen.

En verder werd er over de zaak niet meer gesproken, en alleen Brand dacht nog enkele malen aan dat mooie meisje, dat daar voortschreed met een koninklijke houding, en haar

oogen zoo vol gloed, die onderzoekend op het gelaat van den knappen, blonden reus waren gericht.

Voor verdwalen behoefden de mannen niet te vreezen en ruim een kwartier daarna bereikten zij de oevers van het kreekje, dat hier nauwelijks twintig meters breed was, en dat daar eenzaam voortvloede, en zonder eenig doel of nut, diep in het land doordrong, als een Noorsche fjord.

Een kort oogenblik van ongerustheid, en daar stonden zij reeds weder op het dek van hun trouwe boot, die daar onbewegelijk voor anker lag, goed verborgen onder takken en bladeren. Heinde en ver viel geen enkel teeken van leven te bespeuren, wanneer men een paar dozijn oeverzwaluwen uitzonderde, die luid krijschend zwermde om den top van een vrij hooge rots, waar zij waarschijnlijk hunne nesten hadden.

Desondanks ging Brand toch een kleinen onderzoekingsstocht doen, en beklom een heuveltop, teneinde zich te vergewissen, dat inderdaad niemand in de nabijheid was, en toen pas werd snel het deksel losgemaakt, en de drie mannen daalden achtereenvolgens af in het binnenste van de Bruinvisch.

Daar het water heel weinig gezakt was, voer de boot voorzichtig aan de oppervlakte, gereed om op het eerste onveilige teeken onder te duiken.

Maar niets liet zich zien, niets liet zich hooren, behalve het zachte gemurmur van het water, en de Bruinvisch bereikte even later de open zee, voer tusschen de klippen door, en dreef toen zachtjes voort op de blauwe golven.

Raffles, neergeknield op het lage dek, zocht met zijn kijker den horizont af, en zeide na eenige oogenblikken:

— De douanekotters zie ik nog steeds, maar thans bevinden zij zich een weinig zuidelijker.

— En de torpedojagers?

— Die kan ik niet meer ontdekken! Ze schijnen zich te hebben teruggetrokken.

Raffles raadpleegde zijn horloge, keek eens naar de lucht, en daar het bijna zes uur was, besloot hij, nog een uur op dezelfde plek te blijven, en vervolgens onder te duiken, teneinde langzaam naar den Duivelskop terug te stevenen, zoodat men nog gelegenheid zou hebben naar een goede ankerplaats te zoeken, alvorens tot de eigenlijke werkzaamheden over te gaan.

Een uur verstreek, de drie mannen aten weder iets, altijd met het deksel geopend, en zonder al te groote vrees, dat zij van de landzijde zouden kunnen worden gezien, daar Raffles zich ver uit de kust had begeven, en toen

dook de Bruinvisch onder water, en zocht haar weg weder naar land, en het begon reeds een weinigje te schemeren, toen de landtong in het gezicht kwam, en heel voorzichtig, heel langzaam stuurde Raffles zijn kostbaar schip langs de klippen heen, totdat de stalen huid heel zachtjes schuurde langs den granietmuur, die de basis vormde van de landtong, aan welks einde zich de zonderling gevormde, holle rots verhief.

Centimeter voor centimeter kwam de Bruinvisch boven water, het deksel werd geopend, en Raffles stak zijn hoofd naar buiten en zag rond.

Er viel volstrekt niets te zien. Zelfs de vogels hadden zich thans ter ruste begeven. Het weinigje wind had zich volkomen gelegd, en het was doodstil.

Na de hitte van den dag deed de koelte van den avond weldadig aan, en een oogenblikje genoten de drie mannen van deze rust, en toen togen zij aan het werk.

De duikboot werd zoodanig verhaald, dat zij onzichtbaar was, zoowel uit zee als van den kant van het land, daar zij geheel verscholen lag achter een uitspringend gedeelte van de landtong, dat zich meer dan twee meter uit het water verhief.

Het was als een soort monsterachtig groote wrat op een uitgestreken wijsvinger van steen, waarachter de kleine duikboot zich verschool.

De beide duikerpakken van Raffles en Brand waren reeds gereed gelegd.

Ook deze waren een vinding van Raffles en zij waren zoodanig vervaardigd, van een soort maliënkolders, bedekt met een laag zeer stevige canvas, dat het niet noodig was, gebruik te maken van een luchtpomp, daar de duikers in een kleinen cylinder, die op den rug werd vastgemaakt met draagbanden, voldoende zuurstof medevoerden, om anderhalf uur achtereens onder water te kunnen verblijven. De helmen waren van aluminium, met groote, getraliede kijkglazen er in.

Men kon zich in deze costuums vrij gemakkelijk bewegen, en zij geleken volstrekt niet op de ouderwetsche, zware, lederen duikerpakken, die nog zeer veel gebruikt worden bij het onderzoek van wrakken.

De eenige overeenstemming was, dat er onder aan de zolen stukken lood waren bevestigd, teneinde te voorkomen, dat de helm, hoe licht dan ook, de duikers in het water zou doen omduikelen.

Behalve deze duikerpakken werden nog stevige touwen en een sterke ijzeren staaf naar het binnenste van de granietgrot overgebracht, waar het thans zoo duister was, dat men niets

kon onderscheiden zonder de hulp van de zak-lantarens.

De ijzeren bout werd dwars over den put heengelegd en stevig bevestigd door middel van rotsblokken, en daar overheen zou het touw loopen, waaraan Henderson de kisten en zakken naar boven zou trekken, naarmate Raffles en Brand daar beneden ze zouden vastmaken.

Wat het neerdalen en het weder naar boven klimmen betrof — daarmede zouden de beide vrienden niet al te veel moeite hebben, want zij hadden een stevige houvast aan de ruwe zijwanden van den put. Voor alle zekerheid echter zouden zij beiden niettemin aan een lijn bevestigd worden, zoodat Henderson hen gemakkelijk naar boven zou kunnen trekken, indien het noodig mocht blijken.

Het was thans echter noodig geworden, den ingang van den hollen berg af te sluiten met kleine rotsblokken en zeewier, want het schijnsel van de lampen zou heel zeker tot op zeer verren afstand op zee kunnen worden waargenomen, en Raffles hechtte er volstrekt niet aan zijn aanwezigheid op die manier kenbaar te maken.

Vlug trokken de beide vrienden hun duikerpakken aan, en Henderson schroefde de helmen stevig vast, bracht de verbinding met de zuurstofcilinders tot stand, en overtuigde zich met pijnlijke nauwkeurigheid, dat alles uitnemend werkte, dat er zelfs geen speldeprikje was, waardoor water naar binnen kon dringen.

Toen werden de lampen op een na gedoofd, en Raffles knikte Henderson door de kijkglazen van zijn helm bemoedigend toe, en begon langs de natuurlijke treden in de put af te dalen, door Brand op den voet gevolgd.

Henderson had het ophaaltouw reeds laten vieren, totdat het slap hing, en nu gleden de beide lijnen, die aan de duikers bevestigd waren, langzaam door zijn sterke vingers, totdat een kort rukje hem het bewijs leverde, dat de beide stoutmoedige mannen den bodem van den put hadden bereikt, en met hun moeilijken arbeid een aanvang gingen maken.

Moeilijk zeker, want de kisten zouden zwaar wezen, en het zou niet zoo gemakkelijk gaan, ze van hun plaats te bewegen en het ophaaltouw er om vast te maken.

Er verliep dan ook wel bijna een kwartier voor Henderson voor de eerste maal het sein kreeg, en langzaam het ophaaltouw begon in te palmen.

En het moest wel een zware kist zijn, want zelfs de reus had eenige moeite, hoewel geholpen door de wetten van de waterverplaatsing, de vracht naar boven te trekken.

Maar eindelijk verscheen een rondgebogen

deksel boven het zwarte water, en toen moest de reus al zijn krachten inspannen om dien koffer verder naar boven te trekken, die wel een halven meter lang was, en anderhalve voet hoog, en die aan alle kanten met ijzer was beslagen.

Toch slaagde hij erin, hij trok den koffer op den rand, en sleepte hem zoolang naar het donkerste hoekje van het hol, waarop hij den haak opnieuw liet vieren, en geduldig wachtte totdat hij een sein zou krijgen.

Weer verliepen er bijna tien minuten, en toen zeide een rukje aan het koord hem, dat het zijn beurt weer was.

Deze tweede kist leek heel wat lichter te zijn, want hij had thans niet zooveel moeite bij het optrekken.

Maar terwijl hij daar het touw aan het inpalmen was, langzaam en voorzichtig om de vracht niet uit den strop te doen schieten, werd zijn aandacht eensklaps getrokken door een geluid, dat hij aanvankelijk volstrekt niet kon begrijpen maar dat zijn hart deed kloppen.

Hij luisterde scherp toe, en daar — het was juist alsof er riemen op de roeibanken van een sloep werden neergelegd, en toen — alsof die sloep schurend langs de rotsen streek!

De reus hield met trekken op, de beenen schrap gezet tegen een rotsblok, en wist nog niet wat hij doen zou, en toen liep hij vastberaden, zonder evenwel het trektouw los te laten, voorzichtig naar de met steenen afgesloten opening, en trachtte naar buiten te zien, door een van de gaten heen, welke die opeengestapelde steenen hadden vrijgelaten.

En tot zijn groote ontsteltenis zag hij daar twee, drie, vier sloepen, waarvan er twee zooeven aan den voet van den Duivelskop geland waren!

Er stonden zeven of acht mannen op het uiterste puntje van de landtong, die zacht met elkander spraken, en Henderson zag zeer duidelijk de omtrekken van kisten en balen, opgestapeld in de sloepen.

— Smokkelaars! gromde hij voor zich heen. Dat de duivel hen hale! Hadden die nog niet een nacht kunnen wachten met hun kunsten?

Hij kreeg geen antwoord op die vraag, want op dat oogenblik wees een van de smokkelaars met een zachten uitroep van verbazing en schrik op de groote opening. De man had zeker een zwak schijnsel van de electrische lamp naar buiten zien dringen, en het volgende oogenblik begreep Henderson dat hij onmiddellijk moest handelen.

Hij liet het touw op goed geluk schieten, opdat het snel neerdalen van de vracht de twee daar beneden zou waarschuwen, dat er daar boven onraad dreigde.

En hij moest dan maar hopen dat een hunner het vrachtje niet op zijn hoofd zou krijgen.

Daar waren op zijn minst twintig van die kerels, hij was niet eens gewapend, en al was hij ook sterk — er viel natuurlijk niet aan te denken om zich tegen die overmacht van smokkelaars te verdedigen, die, wat hen betreft, heel zeker van messen en revolvers voorzien zouden zijn.

Het leek hem dus het beste, voor te geven dat hij hier geheel alleen aan het werk was, en zich zoo spoedig mogelijk gevangen te geven, opdat zijn meester en Brand gelegenheid zouden krijgen, zich uit hun netelige positie te bevrijden.

En daarbij dacht de brave kerel heelemaal

niet aan den zwaren koffer, die daar reeds in een hoek stond!

Zijn gedachten waren trouwens tamelijk verward, toen van buiten af met geweerkolven en handen de steenen vlug uit elkander werden getrokken, en er tegelijkertijd drie of vier geweerloopen op hem werden gericht door even zooveel kerels, die er weinig geruststellend uitzagen, en die den reus aanstonds omringden.

Henderson kende geen woord Spaansch, maar hij zeide toch op zijn vriendelijksten toon:

— Goeden avond heeren! Komt U eens bij mij aanwippen? Dat is aardig van jullie!

HOOFDSTUK VI.

HET SMOKKELAARSNEST.

Met onbegrijpelijke vlugheid kropen er telkens meer smokkelaars door de thans weer vrijgemaakte opening, en die zwarte, ruwe, baardige kerels bekeken een oogenblik met de grootste verbazing dien blonden reus, toen elkander, en tenslotte begonnen zij zwijgend een onderzoek in te stellen in het hol, dat, Henderson kon er natuurlijk niet langer aan twifelen, hun gewone plek van samenkomst was, waar misschien werd afgerekend met degenen die de waren in ontvangst namen, of dat wellicht ook wel diende om er de gesmokkelde waren tijdelijk op te bergen, totdat de lucht volkomen zuiver was.

Daarvoor pleitte de zekerheid, waarmede zij aanstonds bij de landtong hadden aangelegd.

En een oogenblik voelde Henderson zijn hart stilstaan bij de gedachte, dat de schelmen wellicht de duikboot reeds ontdekt hadden, ondanks de duisternis en ondanks het feit, dat de Bruinvisch slechts met de ronde opening boven het water uitstak.

Maar helaas zou aanstonds de maan opkomen, en wie weet wat haar licht aan den dag zou brengen!

Een paar van de smokkelaars waren intuschen naar de put toegegaan, lieten het schijnsel van hun dievenlantarens op het donkere water vallen, vonden natuurlijk aanstonds den ijzeren bout, maar van de touwen vonden zij volstrekt niets, want die had Henderson nog bijtijds in de diepte laten verdwijnen.

En tenslotte vonden zij, wat natuurlijk onvermijdelijk was, den zwaren koffer, en zij lieten

een waar gebrul hooren, niet lettend op hun veiligheid, toen een hunner met een enkelen slag van een zware, ijzeren staaf het slot had doen springen.

Want twee hunner hadden het ronde deksel opgelicht en het bleek, dat de koffer tot bijna aan den rand gevuld was met glinsterende goudstukken, die zelfs door dat lange verblijf in het water niets hadden ingeboet van hun glans.

— Ik geloof, dat ik in mijn leven niet veel stomiteiten heb begaan, zeide Henderson half binnensmonds, maar dit is dan ook een heele groote! Maar wat had ik anders kunnen doen? Had ik dat zware ding soms naar beneden moeten keilen?

De smokkelaars, zonder Henderson uit het oog te verliezen, en waarvan er zich vier bij den kleinen uitgang hadden opgesteld, beraadslaagden op zachten toon even onder elkander, en toen kwam een hunner, een man met rood haar, op Henderson toe, en vroeg in voortreffelijk Engelsch:

— Wie ben jij, hoe kom jij hier, en hoe is die kist in je bezit gekomen?

— Mijn kop er af, als dat geen rasechte Ier is! riep Henderson vol edele verontwaardiging uit. Schaam jij je niet, jij leelijke roodkop, dat jij meedoet aan dat relletje? Waarachtig, ik krijg er een kleur van, dat ik jou in mijn eigen taal moet aanspreken! Help jij die Spaansche rakkers bij het smokkelen?

De groenachtige oogen van den Ier flikkerden boosaardig, toen hij hernam, met een veel-

beteekenende beweging naar zijn gordel:

— Zul je mij antwoord geven? Hoe kom jij in deze grot, en waar heb je dien koffer vandaan gehaald?

— Luister dan — ik zal je vertellen! Maar zouden wij niet liever naar buiten gaan? Het lijkt mij hier een beetje benauwd, met al die menschen in die kleine ruimte.

De Ier keek hem een oogenblik strak en wantrouwend aan, boog zich toen over den put heen, keek een oogenblik naar het geheimzinnige donkere water, waar geen rimpeltje zich vertoonde, en toen begreep hij natuurlijk, dat zich al dien tijd onmogelijk iemand daar had kunnen verborgen houden zonder te stikken, en hij zeide schouderophalend:

— We zullen je naar buiten brengen, omdat jij hier niets te maken hebt en daar biecht je op wat je hier uitvoert, of por Dios, het zal slecht met je afloopen!

— Hoor den leelijken schelm! Hij vloekt al in het Spaansch! riep Henderson woedend. Nu, ik denk dat de boom al geveld is, waar ze jouw galg van zullen maken, vriend! Je hebt een gemeene tronie, zelfs voor een Ier, neem me niet kwalijk dat ik het zeg!

De roodharige hief met een woedend gebaar zijn vuist tegen den reus op, maar op dat oogenblik werd zijn arm neergetrokken door een vrouw, waarin Henderson tot zijn niet geringe verwondering het mooie meisje van dien middag herkende, dat hem zoo lang en zoo doordringend had aangezien.

Zij zeide iets in het Spaansch tot den roodharige, die zich onwillig van Henderson afwendde, en toen werd hij gedwongen, door de opening te kruipen, en stond daar nu op het einde van de landtong en hoopte nog slechts, dat alle anderen hem aanstonds zouden volgen.

— En vertel nu op! beval de Ier dreigend. En geen praatjes, want met spionnen maken wij korte metten!

— Nu dan, zet dan allebei je groote ooren wagenwijd open, roodkop! begon Henderson. Ik heb hier schipbreuk geleden, een week zoowat geleden, en ik heb mij al dien tijd gevoed met mosselen en rauwe dadels! Ik heb die grot bij toeval ontdekt, en ik vond ze geschikt, om er mijn verblijf op te slaan. En om den tijd te dooden, hield ik me zoowat bezig met visschen in die put. Ik had daar al een twintig of dertig groote forellen gevangen, je weet wel, van die groote kanjers, minstens tien kilo per man, en ten slotte ving ik dien koffer, zonder er eigenlijk bij te denken! Jij weet ook wel, dat je van die gelukjes in je leven kunt hebben! En toen....

De Ier had rustig zijn revolver uit zijn zak

gehaald, richtte den loop op de borst van Henderson en beet hem toe:

— Ik zou je raden, man, ons niet voor den gek te houden, want zulke grappen gaan bij ons niet op! Zeg nu dadelijk de waarheid, of ik schiet je hier op deze plek neer!

— Je zult je nog wel eens bedenken, vriend, want dat zouden ze op de douanekotters wel eens kunnen hooren!

— Kort en goed — vertel ons, hoe je dien koffer ontdekt hebt, en of je dat alleen hebt gedaan!

— Neen, met vijf kameraden! antwoordde Henderson droogjes. Maar die wachten onder water tot jullie weg zijn, en rooken ondertussen een pijpje!

De Ier maakte een dreigende beweging, maar hij zag wel, dat hij toch niets uit den reus zou kunnen halen, en zoo vergenoegde hij er zich mede, zijn schouders op te halen en in het Spaansch een kort bevel te geven.

Het was dus duidelijk, dat hij de aanvoerder, of althans een der aanvoerders van de smokke-laarsbende was, die op deze gevaarlijke plek, als het ware onder den neus der douanen, de smokkelwaren aan land hadden gebracht.

Twee mannen, ook gekleed in de schilderachtige dracht der Spaansche kustbewoners, poogden den koffer op te tillen, volgens het bevel van den Ier, maar zij moesten hem onmiddellijk weer op den grond plaatsen, heftig vloekend in het Spaansch.

— Henderson lachte maar eens voor zich heen. Hij wist wel, dat twee mannen niet in staat zouden zijn de loodzware kist te dragen!

De Ier maakte weer een gebaar van woede en ongeduld, en zeide toen:

— Laat dan maar staan! En jullie blijven hier, om er op te passen! Neem bij den ingang plaats, die is gemakkelijk te verdedigen, en schiet iederen verdachte dadelijk neer. Ik kan nu niemand meer missen, want allen zijn hoog noodig om den boel verder te brengen! Eigenlijk had ik verwacht, Micaëla, dat je voor menschen zoudt hebben gezorgd!

Dit laatste was gericht tot de mooie Spaansche, die voortdurend om den reus was blijven heendraaien, blijkbaar tot groote woede van een van de helpers, die van de landzijde waren gekomen, en die Henderson met dreigende blikken aanzag.

Weliswaar was dit alles in het Spaansch gezegd, en van die taal begreep Henderson maar een bitter beetje, maar des te beter doorzag hij de bedoelingen van de smokkelaars, en hij lachte in zijn vuistje.

Wat zij met hem zouden doen liet hem tamelijk onverschillig, de hoofdzaak was, dat de beide mannen daar beneden, die nog hoogstens

voor een kwartier lucht in hun reservoir hadden, gewaarschuwd waren en thans wel zouden weten, waaraan zij zich moesten houden.

Zij zouden er natuurlijk geen oogenblik aan gedacht hebben, dat Henderson het touw bij ongeluk uit zijn handen had laten schieten, want dat was niets voor den reus — zulke onhandigheden zou hij nimmer begaan. Zij daar beneden hadden moeten begrijpen, dat hij het met opzet deed, of wel, dat hij er toe gedwongen werd, en daaruit zouden zij hunne gevolgtrekkingen wel weten te maken.

Terwijl hij daar nog over dacht, was Micaëla voor hem komen staan, met de handen in de zijde en zeide met haar diepe keelstem op zachten toon in het Spaansch, terwijl zij hem met haar zwarte oogen onbeschaamd toelachte:

— Het is jammer, dat jij geen Spanjaard bent! Dan zou je een van de onzen kunnen zijn; jij bent een heel knappe jongen, weet je dat? En zeker zoo sterk als een paard!

— Jawel, juffie, praat jij maar! zeide Henderson goedig. Het is wel goed hoor! En kijk me maar niet zoo aan, want dat heeft toch geen zin. Pas maar liever op voor dien kerel, die daar komt aansluipen! Kijk eens, wat een tronie! En hij grabbelt al naar zijn mes ook!"

Inderdaad kwam een van de smokkelaars naast Micaëla staan, die hem over haar schouder heen met hoogopgetrokken wenkbrauwen uit de hoogte aanzag, en beet haar toe, met de rechtervuist om het houten heft van zijn groot mes geklemd, dat in zijn gordel stak:

— Wees voorzichtig, Micaëla! Geen grapjes meer! Je weet, dat je behaagzucht al aan twee jongens het leven heeft gekost!

— Maar met dezen zou je het niet zoo gemakkelijk klaarspelen, Silvio! antwoordde de vrouw schouderophalend. Wat verbeeld je je eigenlijk wel? Denk je, dat ik je slavin ben? Ik ben vrij om te doen en te laten wat ik wil — en ik vind dezen jongen nu eenmaal knap, hij bevalt me.

De man, die met den naam Silvio was aangesproken, slaakte een dof gebrul van woede, en het volgende oogenblik glinsterde het mes in zijn vuist.

Hij deed een stap op Henderson toe en al zijn groote, witte tanden werden zichtbaar als van een wolf, die gereedstaat om te bijten, toen hij hem toesiste:

— Verdedig je, want ik zal je niet sparen!

Ook hiervan begreep Henderson geen woord, maar de beteekenis van den uitroep ontging hem niet, en hij handelde dienovereenkomstig. Zijn vuist schoot bliksemsnel uit, en met die beweging werd de heer Silvio voor verscheidene weken ontheven van de noodzakelijkheid, zijn taak als smokkelaar te verrichten, want hij

vloog als een tennisbal in een hoek, botste daar zeer onzacht tegen den rotswand, en bleef met een gebroken arm en een paar gekneusde ribben liggen, bloedend en weerloos.

Micaëla had slechts een zachten kreet geslaakt, volstrekt niet van schrik, eerder van bewondering; zij nam in het geheel geen notitie van haren gewonden minnaar, maar zeide tot den reus, die zich ternauwernood bewogen had:

— Dat heb je knap gedaan, jongetje! O, wat is het jammer, dat je niet tot de onzen behoort! Maar ik zal je wel weten over te halen. Zul je mij liefhebben, mijn dappere held?

— Wat praat je daar nu toch allemaal kind-lief? merkte Henderson schouderophalend op, terwijl hij de mooie spreekster zachtjes van zich afduwde. Bedoel je soms, dat ik je vrijer moet worden? Neen, daar doen we niet aan! Ik houd nu eenmaal niet van zwart, van kinds-been af niet, sinds ik eens door een zwarte meid met een talhout op mijn kop ben geslagen. En Spaansch is mijn genre niet. Als ik ooit trouw, dan zal het zijn met een Engelsche, of op zijn best met een Schotsche. En loopt U nu maar door, anders fluit ik om assistentie!

Of de vrouw de woorden verstond, mag twijfelachtig heeten, maar hun beteekenis ontging haar blijkbaar niet, te oordeelen naar de verandering, die haar mooi gezicht plotseling onderging.

Haar oogen flikkerden boosaardig, ze knipte met haar vingers onder den neus van Henderson en zeide toen luchthartig, zich op de hielen omdraaiend:

— Je zult je nog wel eens bedenken, jongetje!

De Ier had dit voorval met ongeduld gadeslagen, en hij zeide nu kortaf, blijkbaar gewend aan dergelijke voorvallen:

— Neem dien ezel daarginds op, en draag hem naar buiten! Alweer meer moeite en last voor niemendal! Alsof wij onze handen niet vol hebben aan de waar, en alsof de douanebooten niet op nauwelijks drie zeemijlen hier vandaan zijn! Vlug voortgemaakt, en dadelijk naar de bergplaats! Als ik dit alles had kunnen voorzien, had ik zeker een andere landingsplaats uitgekozen!

En dat koffertje met goud dan, baas? vroeg een van de smokkelaars, een klein kereltje, met kleine, listige oogjes in een tanig gelaat.

— Dat is waar, Bastos, dat had ik bijna vergeten! hernam de Ier. Dat stelt ons voor heel wat moeite en last schadeloos. Eerst de waren weg, en dan zullen vier van ons terugkeeren om dien koffer te halen. En onze groote vriend hier, zal ons dan wel eens willen verklaren, hoe hij wist, dat dat ding onder in den put was, en of daar misschien nog meer van dat moois is!

Dit laatste ging gepaard met een dreigenden

blik op Henderson, die er de beteekenis zeer goed van begreep, maar glimlachend zijn schouders ophaalde en daarop werden hem zijn polsen met touwen op den rug vastgemaakt, twee van de schelmen namen het uiteinde van dat touw in hun handen, de Ier zei nog eenige bevelen, en toen kropen allen weder door de opening, terwijl Henderson in bedwang werd gehouden met behulp van revolvers en messen.

De maan was zooeven zeer helder aan den hemel verschenen, en het was dus zaak voor de smokkelaars, zoo spoedig mogelijk hun vrachten, die een waarde vertegenwoordigden van een half miljoen peseta's, in veiligheid te brengen.

De geheele onderneming bleek geregeld te zijn en voorbereid als een veldslag! Iedereen wist nauwkeurig zijn plaats en zijn taak, en een oogenblikje later begaf de geheele troep zich op weg, op dat oogenblik zeker wel dertig man sterk, en twee aan twee droegen zij de zware kisten tusschen zich in, gevuld met arak, rum, cognac, specerijen, en suiker.

Micaëla was naast Henderson komen loopen, en zij scheen haar boosheid alweer vergeten te zijn, sprak voortdurend tegen hem, vleiend en onderdanig, hem telkens aanziende met haar wondergroote, glanzende oogen, en de reus bleef maar grapjes maken in een mengelmoes van Engelsch en Fransch, waarvan zij nu en dan iets scheen te begrijpen, om dan kirrend te lachen, tot een ruw bevel van den Ier om stil te zijn haar morrend deed zwijgen.

Tien minuten lang, terwijl slechts twee mannen waren achtergebleven ter bewaking van de sloepen, trokken de smokkelaars langs een gebaand bergpad, maar plotseling eindigde dit, en toen schenen zij verder alleen maar geleid te worden door hun instinct en hun gewendheid om in het holste van den nacht vaak denzelfden weg te gaan.

Henderson merkte op, dat hij zich thans te midden van hoog opgaande, dreigende rotsen bevond, sommigen spits als naalden, en hij trachtte zich zijn omgeving zoo goed mogelijk in het geheugen te prenten, zonder er nochtans al te zeker van te zijn dat hij den weg zou kunnen terugvinden.

Wel bijna een half uur duurde deze nachtelijke, zwijgende, moeizame tocht, maar eensklaps hield de voorste groep stil aan den voet van een zeer hooge klip, met een schijnbaar geheel gesloten, volkomen onbeklimbaren, loodrechten voorwand.

En toch scheen hier een opening te zijn, want Henderson zag tot zijn verbazing de smokkelaars een voor een als het ware binnen in den berg verdwijnen, en op zijn beurt ging hij een oogenblik later door een schier on-

vindbare opening, zoo smal, dat hij zijn adem moest inhouden, om er zich door te persen, en plotseling bevond hij zich in een zeer groot hol, op zijn minst tachtig meter lang en bijna even breed, terwijl de hoogte bij het flakkerende licht van een achttal toortsen niet eens te bepalen viel, en tegen welks wanden honderden vaten, kisten en balen met gesmokkelde koopwaren lagen opgestapeld.

— Precies Ali Baba en de veertig roovers! zeide Henderson lachend in zijn zoogenaamd Fransch tot Micaëla, die hem vroolijk toelachte, met schitterende oogen, en toen zocht hij een goed plekje voor zich, juist toen de Ier weer op hem toetrad en zeide:

— En nu doe je het verstandigste, vriend, dadelijk alles te vertellen, dan kies je de wijste partij!

Maar Micaëla kwam haastig tusschenbeide en fluisterde den Ier toe:

— Dat is de manier niet, Flannagan! Als je hem zoo aanpakt, zegt hij je niets. Laat mij maar eens begaan — ik zal hem wel laten babbelen, dat belooft ik je! Binnen een kwartier weet je genoeg!

De vermoeide smokkelaars, na hun kisten te hebben neergezet, wierpen zich aanstonds op den bodem van het groote hol, en van vermoeidheid vielen zij bijna aanstonds in slaap.

Maar Micaëla had Henderson met zich meegerokken naar een donker hoekje, vlak bij den smallen ingang, keek aandachtig om zich heen, en toen, haar lippen aan zijn oor brengend, fluisterde zij snel en heesch:

— Ik zal je bevrijden, jongetje. Ik houd verschrikkelijk veel van je, veel meer dan van dien domoor van een Silvio! Dan zal ik je terugbrengen naar den Duivelskop, je stelt die twee kerels daar buiten gevecht en wij gaan er stilletjes vandoor met den koffer met goud. Ik heb allang genoeg van den troep, en ik wil mijn vrijheid herwinnen!

De vrouw had in slecht Fransch gesproken, en Henderson meende er voldoende van te tegrijpen, om niet bevreesd te zijn, toen hij plotseling haar mes in haar vingers zag schitteren.

— Wou je daar de touwen mee doorsnijden, juffie? vroeg hij op zijn beurt heel zacht. Doe dan maar geen moeite, want die zijn al los!

En voorzichtig om zich heen spiedend, haalde hij langzaam zijn geweldige handen achter zijn rug vandaan en liet haar het stukgewrongen touw zien.

— Padro Santos! Wat ben jij verschrikkelijk sterk! fluisterde de vrouw hartstochtelijk met haar mond vlak bij dien van den reus, en toen stak zij haar mes snel weer weg, loerde nogmaals om zich heen, zag dat de smokkelaars

bijna allen sliepen of zich nog bezighielden met het opstapelen van de smokkelwaar, vatte den reus bij de hand, en was het volgende oogenblik als een slang door de smalle opening gegleden, terwijl Henderson haar gewillig volgde.

De twee bewakers van den ingang hieven reeds dreigend hunne geweren op, maar toen

zij de vrouw herkenden, lieten zij ze weder zakken.

En Henderson mompelde tevreden voor zich heen, terwijl hij de vrouw in de duisternis volgde:

— Nu doorzie ik de zaak, zooals de keukenmeid zei, toen de bodem uit de pan viel!

HOOFDSTUK VII.

OP HET NIPPERTJE.

Raffles en Brand keken niet weinig verwonderd op, toen zij daar eensklaps de tweede kist, die zij zooeven hadden vastgebonden, weder naar omlaag zagen komen, en zij konden het tamelijk zware ding nog maar juist intijds ontwijken, dat tusschen hen in op de dikke laag zand viel, die den bodem van den put bedekte.

Zij konden dit inderdaad zien, want beiden droegen aan hunne gordels de zeer krachtige, waterdichte, electriche lampen, die twee uur achter elkander konden branden, alvorens de batterijen opnieuw geladen moesten worden.

Het is waar dat het licht niet verder ging dan een meter of vijf, hoe krachtig het dan ook was, maar dat was voor hun doel ruimschoots voldoende geweest.

Zooals Raffles aanstonds had gezegd, toen hij voor den eersten keer was ondergedoken en weer boven kwam, liep een van de putwanden zoo goed als loodrecht naar omlaag, met hier en daar uitsteeksels, die bij wijze van trap-treden gebruikt konden worden, maar aan den anderen kant liep de wand steeds verder terug, en was hier volkomen onbeklimbaar.

Het gevolg daarvan was, dat de bodem van de put bijna tien meters lang was, en omstreeks twee meters breed.

En zelfs door hun helmen van aluminium heen, konden de beide mannen het doffe geraas hooren van het met kracht binnendringende water, hetwelk door een opening ter hoogte van een meter ongeveer binnendrong, om zich door een tegenovergesteld gat, dat een weinig kleiner was, weer te verwijderen.

Hierdoor was echter een krachtige strooming ontstaan, die de kisten en zakken allen op een hoop gedrongen had in den loop der jaren. Een paar zakken waren gescheurd, en hun inhoud van goudstukken lag op en onder

het zand, dat met het zeewater was binnengekomen, en den bodem in den loop der tijd met een laag van bijna een meter hoogte had bedekt.

Het is dus geen wonder, dat het lang duurde, alvorens de beide mannen dien eersten, zwaren koffer hadden kunnen loswoelen en aan het trektouw bevestigen.

En daar kwam nu die tweede kist snel weer naar beneden schieten, gevolgd door het trektouw, en toen zakten ook de beide dunne snoeren, waarmede ze het waarschuwingssein hadden moeten geven, langzaam, als heel dunne, levende slangen, krinkelend omlaag!

Instinctmatig zochten zij door de kijkglazen op elkanders gelaat te lezen, bij het schijnsel van hunne lampen, en zij vonden er ontsteltenis en verbazing op uitgedrukt.

Geen van beiden twijfelde er ook maar een oogenblik aan, of Henderson was overvallen, terwijl hij bezig was met het optrekken van de kist, maar hij had zeker nog gelegenheid gevonden, alle sporen te doen verdwijnen van hunne aanwezigheid daar beneden.

Brand maakte een beweging alsof hij reeds weder naar boven wilde klauteren, maar Raffles weerhield hem met een gebaar, doofde zijn lantaren, en Brand volgde zijn voorbeeld, en daar stonden zij nu meer dan een kwartier lang in een duisternis, donkerder dan iets wat men zich kan voorstellen, en elkander bij de hand vasthoudend.

En toen glimpte het licht van Raffles' lamp weer aan, en met een gebaar beduidde hij Brand dat zij beiden tegelijk naar boven moesten trachten te klauteren.

Als wapens bezaten de twee mannen niets anders dan het breede, sterke mes, dat in een scheede van leder aan den breeden gordel

hing, die het duikerpak om hun middel deed sluiten.

En zij wisten nu nog niet, of zij zich van die wapens zouden moeten bedienen, maar toch klommen zij slechts met de uiterste voorzichtigheid naar boven, niet wetend wat hen daar te wachten zou staan.

Raffles was de eerste, die met de grootste behoedzaamheid zijn hoofd boven het water uitstak, dat nog altijd schuilging in den ronden helm van alluminium, bijna een duim dik.

Toen zag hij vlak naast zich den zilverachtig lichtenden bol opduiken, waarin hij het hoofd van Brand wist, maar verder was het onmogelijk, in deze duisternis iets te onderscheiden.

Met de grootste voorzichtigheid klauterden de beide mannen iets hooger.

Beiden begrepen nu wel, dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn.

Henderson was gewond — misschien wel dood!

Daarboven was het pikdonker, en nergens was eenig schijnsel van licht te zien. Raffles stak voorzichtig de hand uit, en begon den helm van Brand los te schroeven op den tast.

Hijzelf begon reeds moeilijk adem te halen, en hij begreep dat de voorraad zuurstof in de cylinders uitgeput raakte.

Een paar handgrepen waren voldoende om den helm los te maken, en toen liet Raffles haar langzaam onder water zakken en het toestel zonk naar den bodem van de put.

Brand deed onmiddellijk hetzelfde bij Raffles, en de frissche lucht vulde hunne longen en een paar minuten stonden zij daar, hun bovenlijf boven water, en volstrekt niets begrijpend van die duisternis en die stilte.

Toen neigde Raffles zich langzaam zoover voorover, tot hij met zijn lippen het oor van Brand bereikte en fluisterde heel zachtjes:

— Ik denk, dat het de smokkelaars zijn geweest! Misschien hebben zij hem weggevoerd. Laten wij heel voorzichtig nog wat hooger trachten te klimmen, en dan onze looden zolen losmaken, zoodat wij meer vrijheid van beweging hebben

Zij stegen nog een halven meter hooger, lichtten toen heel voorzichtig hunne voeten op, en maakten de riempjes los die de schoenen met de zware zolen, waterdicht aan hunne voeten bevestigd hielden.

Aldus van een zwaar en lastig gewicht bevrijd, klommen zij zonder eenig leven te maken nog wat hooger, telkens hooger, maar ook telkens ophoudend om te luisteren, totdat zij eensklaps beiden verschrikt stilhielden, toen hunne hoofden reeds dicht bij den putrand waren, op het

hooren van een brommende stem, die in het Spaansch zeide:

— Het ergste is, dat ik niet eens een pijp mocht opsteken van den bassa!

— Groot gelijk had hij, Pietro, want zelfs dat zouden ze misschien uit zee kunnen zien!

— Maar toch niet als ik overeind ga staan, met mijn rug naar de opening! Allemaal gekheid en overdreven voorzorgen!

— Doe het niet, Pietro! Ik raad het je voor je bestwil! Je weet, dat Flannagan meedoogenloos is, als men zijn bevelen in den wind slaat!

De ander bromde nog iets, en toen werd het weer stil, en Raffles en Brand begrepen nu eindelijk, dat er inderdaad smokkelaars moesten zijn binnengedrongen, die zich van Henderson hadden meester gemaakt, en hem gevangelijk hadden weggevoerd.

Die beide mannen waren daar zeker achtergelaten ter bewaking van het hol, of misschien ook van den koffer met goud, dien de schelmen natuurlijk spoedig zouden hebben gevonden.

Maar het was een groot geluk, dat zij blijkbaar last hadden gekregen, zelfs geen lucifer te ontsteken uit vrees dat die op zee kon worden gezien! Daarom was het zoo donker daarboven!

Raffles stootte Brand aan, en zij klommen verder, en nu brak er een uiterst gevaarlijk oogenblik aan, want als de smokkelaars daar bij de opening iets bemerkten van hunne aanwezigheid, dan waren zij verloren, daar zij zich, op dien loodrechten wand als vliegen vastgekleefd, onmogelijk zouden kunnen verdedigen.

Raffles was de eerste die zich heel langzaam op zijn ellebogen optrok, en met zijn bovenlijf over den rand kwam te liggen van den put.

En juist op dat oogenblik gebeurde er iets noodlottigs, want Brand, die zijn voorbeeld wilde volgen, trapte een steen los, die met een doffen plons in het water viel.

Op hetzelfde oogenblik keerden de beide smokkelaars hun gelaat naar het inwendige van de grot en een hunner riep, naar zijn revolver grijpend.

— Wat was dat?

— Het was een geluid alsof er een steen in het water van de put viel!

— Steenen vallen niet vanzelf! Verraad, Pietro! Op de been man — ik geloof, dat ik wat zie bewegen!

De twee kerels hadden den ingang vrijgemaakt, en het sterke maanlicht deed inderdaad een heel zwak schijnsel ontstaan, waarbij het mogelijk was, althans iets te onderscheiden in het hol.

Maar reeds waren Raffles en Brand uit de put geklauterd, en nu stonden zij overeind,

gereed tot den strijd, en met het breede mes in de vuist geklemd, bereid om hun leven duur te verkoopen!

En voor Pietro een waarschuwing had kunnen laten hooren, had de andere smokkelaar in zijn zenuwachtigheid zijn revolver reeds afgeschoten, op goed geluk, en het geleeleek, alsof er een kanon afging, door de weerkaatsing van die steenen, die het geluid deden voortrollen als een donder.

De kogel schampte Brand aan het oor, maar de richting van de vuurstraal had hem de plaats doen kennen, waar de schutter stond, en met een sprong als van een tijger wierp hij zich op hem, en zijn mes drong den man in den schouder, die met een kreet van dolle woede neerstortte.

De ander, volstrekt niets begrijpend van wat er voorviel, en ook niet wetend met hoeveel tegenstanders hij te doen had of waar die vandaan waren gekomen, koos het zekere voor het onzekere, en dook sneller dan de gedachte door de lage opening.

Raffles, wel inziende, dat hier te blijven het onverstandigst was wat hij kon doen, riep Brand toe hem te volgen, en drong op de hielen van den vluchtenden smokkelaar op zijn beurt door het lage poortje en kon den kerel nog juist bij den enkel vatten die woedend van zich afschopte en toch niet van zijn revolver durfde gebruik te maken, maar al te goed begrijpend, dat men in de stilte van den nacht een revolver-schot tusschen deze rotsen mijlen in den omtrek moest kunnen hooren.

Maar intusschen waren op het revolver-schot de twee bewakers van de sloepen komen aanloopen, die van het voorgevallene niet het minste begrepen, maar aanstonds hulp boden, toen zij daar twee mannen op den grond zagen worstelen in het zilveren licht van de maan, en ieder oogenblik op het punt staande, van het smalle rotspad in zee te storten.

Een hunner droeg een zeer eigenaardige kleedij — het zag er uit als de schubben van een visch — en daar die man een vreemdeling was, moest hij ook tevens een vijand zijn!

Zij trokken hun dolken, en wilden zich reeds zwijgend in den strijd werpen, toen er weer iets anders geschiedde, dat voor een oogenblik hun aandacht afleidde.

Op zee, op nauwelijks drie mijlen uit de kust, ging sissend een vuurpijl de lucht in, en spatte hoog in de lichte lucht met een doffen klap uiteen.

— Vervloekt! het onveilige sein! schreeuwde een van de bewakers. De kapitein laat een vuurpijl op! Dat zal den kerel, die geschoten heeft, bezuren! Die honden van douaniers komen zeker hierheen op het geluid van de losbarsting!

— En als onze kapitein de plek verlaat, waar hij voor anker was gegaan, dan kunnen wij hem met onze sloepen niet eens terugvinden! schreeuwde de ander.

Zij waren zoo verrast, zoo ontdaan, dat zij niet eens zagen, dat de strijd aan hun voeten reeds geëindigd was!

De man in het zonderlinge schubbenpak had zich hijgend opgericht, en zijn tegenstander lag bewegingloos op den rug uitgestrekt met een bloedende wonde terzijde van het hoofd, dat met groote kracht tegen een punt van de rots was geslagen.

En op hetzelfde oogenblik kwam er nog juist zulk een vreemde verschijning uit het rotshol naar buiten kruipen met een revolver gewapend, en stond nu naast zijn makker, om den aanval van de beide bewakers der booten af te wachten.

En opnieuw veranderde het tooneel, want van de landzijde kraakten eensklaps schoten, van geweren zoowel als revolvers, maar boven alles uit klonk een heldere, luide stem die schreeuwde:

— Wie mij durft raken, is er geweest! Denk je, dat ik bang ben voor vier kerels als jullie? Neen, bemoei jij je er maar niet mee, liefje, en laat dat mes maar zitten! Ik kan het alleen wel af!

Dadelijk daarop een kreet, de val van een lichaam, een uitroep van woede en smart, en daar kwam zoowaar Henderson aansnellen, langs het smalle rotspad, nauwelijks bijgehouden door een vrouw in wie Raffles en Brand bijna aanstonds Micaëla, de mooie Spaansche herkenden.

— Zie je wel, dat die drommelsche kerel een verovering heeft gemaakt! riep Brand opgewonden uit. Maar hij heeft drie kerels op zijn hielen, die zeker zijn ontsnapping hebben bemerkt!

Brand had nauwelijks uitgesproken of alweder klonken schoten in de verte.

— Dat klinkt juist als de scherpe knallen van een legergeweer! riep Raffles. Zouden de douaniers den troep overvallen hebben?

Het schieten kwam nader en de beide smokkelaars, die onbeweeglijk hadden staan luisteren, deden nu zwijgend wat zij het beste achtten — te zorgen voor hun eigen veiligheid!

Zij begrepen dat ze hier tusschen twee vuren waren en de zee scheen op dit oogenblik nog de beste kans op te leveren!

Zoo snel zij konden wierpen zij zich in een van de sloepen, duwden haar van land, grepen de riemen en roeiden, steunend van inspanning, half staande in de sloep naar zee, tusschen de klippen door, duidelijk zichtbaar in het zilveren licht van de maan.

Toen Brand een beweging maakte, alsof hij wilde vuren, zeide Raffles kortaf:

— Niet schieten! Zij zijn op dat oogenblik weerloos! En zij kunnen ons thans gelukkig geen nadeel meer berokkenen!

Maar intusschen zette Henderson zijn snellen loop voort, en zestig meters achter hem kwamen drie kerels aanzetten, vloekend en tierend, en telkens schietend, zonder in staat te zijn om goed te mikken, want het pad kronkelde telkens en hunne kogels sloegen plat tegen de rotsen, zonder den vluchteling te deren.

Nog enkele sprongen, en Henderson stond ongedeerd, wat sneller ademhalend door het vlugge loopen, met glinsterende oogen voor Raffles en riep:

— Ik ben er tusschenuit getrokken, mylord, maar vier lui hadden mij zeker in de gaten, en zaten mij achterna! Ik geloof, dat de douaniers ook een woordje zijn gaan meespreken!

— En deze jongedame? vroeg Raffles glimlachend, wijzend op de vrouw, die nu met sombere blikken van den een naar den ander keek, en blijkbaar niet wist wat zij doen moest, nu de zaken een geheel ander verloop hadden dan zij had verwacht.

Ja, dat is een gekke geschiedenis! antwoordde Henderson vlug. Die jonge dame wilde mij overhalen, met haar en het goud de plaat te poetsen! Ze wilde de touwen doorsnijden waarmee ik gebonden was, maar dat hoefde niet meer. Maar praten wij niet te lang, mylord? Die schobbejakken zitten mij op de hielen!

— Je hebt gelijk, James — sleep dadelijk den koffer naar buiten, terwijl wij die drie kerels in bedwang houden, en dan dadelijk aan boord van ons schip!

Maar Micaëla scheen nu duidelijk in te zien wat er zou geschieden, en rukte met een bliksemsnelle beweging haar dolk uit haar gordel, terwijl zij vlak voor Henderson ging staan, en hem met doffe stem vroeg, terwijl haar zwarte oogen fonkelden als van een tijger:

— Ben je van plan, mij mee te nemen en mij lief te hebben? Bedenk, dat ik niet met mij laat spotten!

— Kindlief, ik denk er niet aan! antwoordde Henderson eenvoudig. Dat weet je zelf ook heel goed.

Met een soort gebrul hief Micaëla het mes met het breede lemmet hoog op, om het Henderson in het hart te steken, en op datzelfde oogenblik kraakte van den kant van de klippen een schot — een oogenblik stond zij onbewegelijk — het mes ontgleed aan haar hand — en eenklaps viel zij voorover op het rotspad.

De kogel, die voor Henderson bestemd was, had haar midden in het hart getroffen.

— Vlug! De douaniers naderen! schreeuwde Brand. De koffer, James — wij zullen die kerels tegenhouden!

Weer klonk een schot, dat Brand heel licht aan den hals wondde, en nooit zou de schutter meer schieten, want de jongeman vuurde onmiddellijk terug op de donkere gedaante, die hij tusschen de rotsen zag en een rauwe kreet zei hem, dat zijn schot raak was geweest.

Raffles en hij hadden zich plat neergelegd op het smalle rotspad, in de schaduw van een klip, en de kogels floten over hunne hoofden.

Enkele seconden later sleepte Henderson den zwaren koffer met het goud uit de opening van het hol naar buiten en trok hem hijgend, alle spieren gespannen, over het rotspad naar de plek, waar de Bruinvisch lag te wachten.

Hij opende het deksel, maar het was hem onmogelijk, den te grooten koffer door de opening naar binnen te krijgen.

Snel besloten, rukte hij het ronde deksel open, liet de koffer hellen — en als een bergstroom, ruischend en tinkelend rolden duizenden en nog eens duizenden goudstukken door de opening op den stalen vloer van de duikboot met een geluid, dat ver in het rond moest zijn gehoord.

Toen wierp hij den koffer van zich af en schreeuwde luid:

— Alles klaar, mylord!

Ijlings stonden de beide vrienden op, vlogen naar de duikboot, daalden af door de opening, zonder vrees te moeten koesteren voor de schoten der achtervolgers, daar nu de rots, de geheimzinnige Duivelskop, zich tusschen hen en de smokkelaars verhief.

En de duikboot zonk snel onder water, met een deel van den schat der „Nevada“, terwijl tusschen de rotsen de strijd tusschen de douaniers en de smokkelaars met verdubbelde hevigheid ontbrandde.

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN